

01872

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1966

Warszawa, dnia 31 stycznia 1966 r.

Nr I

SPIS TREŚCI

26

Dział A

	Str.
Poz. 1 — uchwała Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 27 sierpnia 1965 r. w sprawie organizacji i trybu działania inspekcji pracy	2
„ 2 — uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 12 października 1965 r. w sprawie zasad i trybu wykonywania orzecznictwa w sprawach o wykroczenia przeciwko przepisom prawa pracy	5
„ 3 — instrukcja Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 15 października 1965 r. w sprawie zasad obowiązujących przy powoływaniu do kolegów orzekających oraz danych, zawartych w protokołach i orzeczeniach w sprawach o wykroczenia przeciwko przepisom prawa pracy	8

Dział B

Poz. 4 — uchwała Rady Państwa z dnia 30 września 1965 r. o zmianie uchwały w sprawie uposażeń sędziów i członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego	10
„ 5 — uchwała Nr 229 Rady Ministrów z dnia 30 sierpnia 1965 r. zmieniająca uchwałę w sprawie kwalifikacji oraz zasad wynagradzania instruktorów szkolących pracowników w przedsiębiorstwach podległych i nadzorowanych przez Ministra Handlu Wewnętrznego	10
„ 6 — rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 września 1965 r. zmieniające rozporządzenie o zastosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych do pracowników Głównego Urzędu Statystycznego zatrudnionych w terenowych organach statystyki państwowej	11
„ 7 — rozporządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. w sprawie kwalifikacji osób sprawujących kierownictwo i dozór nad eksploatacją urządzeń energetycznych	12
„ 8 — rozporządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. w sprawie kwalifikacji osób wykonujących usługi w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych	16
„ 9 — rozporządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. w sprawie wykazu stanowisk i kwalifikacji osób obsługujących urządzenia energetyczne	19
„ 10 — rozporządzenie Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 31 sierpnia 1965 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyjęć na zaoczne studia zawodowe w wyższych szkołach rolniczych	22
„ 11 — zarządzenie Ministra Żeglugi z dnia 28 sierpnia 1965 r. w sprawie kwalifikacji zawodowych nurków oraz działalności Komisji Kwalifikacyjnej dla Nurków	22
„ 12 — wytyczne Nr 17 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 5 sierpnia 1965 r. w sprawie szczegółowego sposobu i terminów oraz trybu obiegu dokumentacji związanej z przyznawaniem przejściowego dodatku mieszkaniowego	24
„ 13 — wytyczne Nr 20 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 27 września 1965 r. w sprawie niektórych zasad przyznawania przejściowego dodatku mieszkaniowego	27

DZIAŁ A**1****UCHWAŁA****PREZYDIUM CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 27 sierpnia 1965 r.

w sprawie organizacji i trybu działania inspekcji pracy.

Uchwalona przez Sejm PRL z inicjatywy ruchu zawodowego ustawa z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy rozszerzyła uprawnienia instancji związkowych oraz inspekcji pracy w zakresie nadzoru nad warunkami ochrony pracy oraz przestrzeganiem ustawodawstwa pracy. Realizacja tych nowych zadań wymaga zarówno wzmocnienia nadzoru wykonywanego przez instancje związkowe i inspekcję pracy, jak i dalszego doskonalenia społecznego nadzoru nad warunkami pracy w celu systematycznej poprawy warunków ochrony zdrowia naszych załóg oraz wzmocnienia praworządności w zakresie przestrzegania ustawodawstwa pracy.

Realizując wskazania wynikające z powyższej ustawy, jak i uchwał związkowych oraz w celu usprawnienia działalności związkowej inspekcji pracy, jak i całego ruchu zawodowego w zakresie ochrony praw pracowniczych uchwała się, co następuje:

1. Zgodnie z powołaną ustawą techniczna inspekcja pracy zostaje przekształcona w inspekcję pracy.

2. Zadaniem inspekcji pracy jest sprawowanie nadzoru nad przestrzeganiem przez zakłady pracy przepisów prawa pracy, a w szczególności przepisów dotyczących stosunku pracy, bezpieczeństwa i higieny pracy, czasu pracy i urlopów, ochrony pracy młodocianych i kobiet.

3. Inspekcja pracy działa pod kierunkiem związków zawodowych.

4. Instancje związkowe obowiązane są do udzielania inspekcji pracy koniecznej pomocy umożliwiającej wywiązywanie się inspekcji z nałożonych na nią zadań ustawowych.

5. Instancje związkowe powinny ponadto wzmocnić i doskonalic różne formy społecznego nadzoru nad warunkami pracy i podejmować inne właściwe środki zmierzające do poprawy stanu ochrony pracy oraz umacniania praworządności w stosunkach pracy. Powinny one przy tym wykorzystywać uprawnienia zastrzeżone im w obowiązujących przepisach prawa.

6. Szczegółowe zadania, organizację i tryb działania inspekcji pracy ustalają wytyczne stanowiące załącznik do niniejszej uchwały.

7. Upoważnia się zarządy główne związków zawodowych do uzupełnienia wytycznych postanowieniami mającymi na celu ich dostosowanie do specyficznych warunków występujących w gałęziach pracy objętych ich działalnością.

8. Pozostaje w mocy uchwała Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 27 listopada 1954 r. w sprawie przejścia przez instancje związkowe uprawnień terenowej inspekcji pracy. W szczególności zarządy okręgowe są nadal obowiązane do wydawania decyzji przewidzianych w pkt 2 teje uchwały. Instancje związkowe są nadal obowiązane do pośredniczenia w sprawach zatargów między pracownikami a zakładami pracy, a zwłaszcza załatwiania skarg i zażaleń pracowników.

9. Tracą moc uchwały Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 29 września 1954 r. i 19 listopada 1954 r. w sprawie organizacji i trybu działania technicznej inspekcji pracy.

10. Uchwała wchodzi w życie z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1965 r.

PREZYDIUM

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Załącznik do uchwały Prezydium CRZZ
z dnia 27 sierpnia 1965 r.

W Y T Y C Z N E**W SPRAWIE SZCZEGÓŁOWYCH ZADAŃ, ORGANIZACJI I TRYBU DZIAŁANIA INSPEKCJI PRACY****I. Główny Inspektorat Pracy.**

1. Główny Inspektorat Ochrony Pracy przekształca się w „Główny Inspektorat Pracy”.

2. Działalnością Głównego Inspektoratu Pracy kieruje Główny Inspektor Pracy.

3. Główny Inspektorat Pracy:

a) sprawuje nadzór nad stanem ochrony pracy oraz przestrzeganiem prawa pracy,

b) udziela pomocy zarządom głównym związków zawodowych i WKZZ przy wykonywaniu przez nie zadań w zakresie ochrony pracy i umacniania praworządności w stosunkach pracy,

c) inicjuje podejmowanie przez związki zawodowe i administrację gospodarczą poczynań zmierzających do poprawy warunków pracy i umacniania praworządności w zakresie przestrzegania prawa pracy,

d) współpracuje z organami i instytucjami państwowymi i społecznymi w zakresie zadań wykonywanych przez inspekcję pracy.

4. Realizując zadania określone w pkt 3 Główny Inspektorat Pracy:

a) dokonuje analizy stanu bezpieczeństwa i higieny pracy i na tej podstawie opracowuje wnioski zmierzające do poprawy stanu techniki bezpieczeństwa pracy, a w szczególności w zakresie:

— wiązania postępu technicznego z poprawą warunków pracy,

— uwzględniania wymagań bhp przy produkcji nowych maszyn i urządzeń technicznych oraz narzędzi pracy,

— oceny projektów inwestycji z punktu widzenia wymagań bhp,

— zaspokajania potrzeb i poprawy urządzeń ochronnych, a w szczególności urządzeń wentylacyjnych, klimatyzacyjnych i odpylających,

— usprawnienia gospodarki i poprawy zaopatrzenia pracowników w odzież ochronną, roboczą i sprzęt ochrony osobistej,

— ochrony wody i powietrza przed zanieczyszczeniem,

b) dokonuje analizy przestrzegania przepisów ustawodawstwa pracy i opracowuje wnioski odnośnie sposobów umacniania praworządności w zakresie ochrony uprawnień pracowniczych, a w szczególności:

— inicjuje, opracowuje i opiniuje projekty przepisów prawnych z zakresu ochrony pracy,

— koordynuje wydawanie branżowych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy,

— prowadzi prace w zakresie systematyzacji i porządkowania przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy,

— opracowuje projekty zasadniczych wyjaśnień Centralnej Rady Związków Zawodowych dotyczących stosowania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy oraz działania inspekcji pracy,

c) sprawuje nadzór nad wykonywaniem uchwał CRZZ w zakresie ochrony pracy,

d) sprawuje nadzór i kontrolę nad działalnością inspekcji pracy oraz orzecznictwem w sprawach wyroczeń przeciwko przepisom prawa pracy,

e) wydaje szczegółowe instrukcje dotyczące działalności inspektorów pracy oraz udziela inspektorom wyjaśnień w sprawach wchodzących w ich zakres działania,

f) współdziała z instancjami związkowymi przy wykonywaniu przez nie zadań w zakresie ochrony pracy oraz inicjuje różne formy społecznego nadzoru nad warunkami pracy i określa zasadnicze kierunki działania organów tego nadzoru,

g) analizuje kształtowanie się wypadków przy pracy, chorób zawodowych i schorzeń związanych z warunkami środowiska pracy oraz opracowuje wnioski profilaktyczne,

h) dokonuje analizy i oceny działalności przemysłowej służby zdrowia w zakresie zapobiegania i zwalczania chorób zawodowych i innych schorzeń związanych z warunkami środowiska pracy,

i) przygotowuje propozycje dotyczące uwzględniania w rocznych i wieloletnich planach gospodarczych nakładów na bhp i analizuje wykorzystanie środków finansowych na poprawę warunków pracy,

j) inicjuje badania w zakresie skutków ekonomicznych wypadków przy pracy,

k) prowadzi działalność w zakresie nauczania, szkolenia i popularyzacji zasad ochrony pracy,

l) współdziała z właściwymi resortami i ich służbą bezpieczeństwa i higieny pracy w dziedzinie zapobiegania wypadkom przy pracy i chorobom zawodowym,

m) współdziała ściśle z Centralnym Instytutem Ochrony Pracy w zakresie ustalania kierunków prac naukowo-badawczych w oparciu o istniejące potrzeby,

n) współpracuje z placówkami naukowo-badawczymi w dziedzinie ochrony pracy oraz udziela pomocy we wdrażaniu wyników badań naukowych.

Poszczególne zadania Główny Inspektorat Pracy realizuje w porozumieniu z odpowiednimi Zespołami CRZZ.

5. W skład Głównego Inspektoratu Pracy wchodzi wydziały problemową. Fachowy personel Głównego Inspektoratu Pracy stanowią kierownicy wydziałów, starsi inspektorzy pracy oraz inspektorzy pracy.

Prezydium CRZZ zatwierdza organizację Głównego Inspektoratu Pracy oraz określa nomenklaturę stanowisk.

6. Pracowników Głównego Inspektoratu Pracy przyjmuje i zwalnia Prezydium CRZZ na wniosek Głównego Inspektora Pracy.

II. Wojewódzkie Inspektoraty Pracy.

7. Powołuje się wojewódzkie inspektoraty pracy wojewódzkich komisji związków zawodowych.

8. Obsadę wojewódzkiego inspektoratu pracy stanowią:

a) wojewódzki inspektor pracy oraz jego zastępca,

b) starsi inspektorzy pracy i inspektorzy pracy do określonych problemów,

c) inspektorzy pracy do spraw spółdzielczości pracy,

d) sekretarz kolegium orzekającego.

9. Starsi inspektorzy pracy i inspektorzy pracy, o których mowa w pkt 8 lit. b), mogą za zgodą Głównego Inspektora Pracy otrzymywać od właściwych zarządów głównych związków zawodowych uprawnienia do wykonywania inspekcji zakładów pracy objętych działalnością tych związków.

10. Zadaniem wojewódzkiego inspektoratu pracy jest:

a) ustalanie ogólnych kierunków działania inspekcji pracy i koordynowanie tej działalności na terenie danego województwa,

b) nadzór nad wykonywaniem na terenie województwa uchwał instancji i organizacji związkowych w sprawie ochrony pracy,

c) sprawowanie kontroli nad działalnością inspektorów pracy i koordynowanie tej działalności oraz uogólnianie i upowszechnianie doświadczeń inspektorów pracy,

d) organizowanie przy udziale inspektorów pracy WKZZ i zarządów okręgowych zbiorowych kontroli warunków pracy w zakładach różnych branż, w oparciu o uchwałę prezydium WKZZ podejmowaną na wniosek wojewódzkiego inspektora pracy,

e) dokonywanie analizy stanu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przestrzegania ustawodawstwa pracy w zakładach pracy danego województwa i opracowywanie wniosków dla WKZZ,

f) współdziałanie z zarządami okręgowymi związków zawodowych w dziedzinie zapobiegania naruszeniom uprawnień pracowniczych,

g) kierowanie działalnością inspektorów pracy do spraw spółdzielczości pracy,

h) rozwijanie różnych form społecznego nadzoru nad warunkami pracy oraz upowszechnianie i uogólnianie doświadczeń społecznego aktywu ochrony pracy,

i) inicjowanie i koordynowanie działalności w zakresie popularyzacji i szkolenia w dziedzinie ochrony i ustawodawstwa pracy,

j) kierowanie działalnością Gabinetów Ochrony Pracy i Ośrodków Informacyjno-Szkoleniowych Ochrony Pracy,

k) współdziałanie z organami państwowymi, a zwłaszcza radami narodowymi i organizacjami społecznymi w zakresie spraw objętych działalnością inspekcji pracy.

11. Wojewódzki inspektor pracy realizuje swoje zadania na podstawie planów pracy zatwierdzonych przez WKZZ i uzgodnionych z Głównym Inspektorem Pracy.

12. Wojewódzkiego inspektora pracy przyjmuje i zwalnia Główny Inspektor Pracy na wniosek WKZZ, a pozostałych pracowników wojewódzkiego inspektoratu przyjmuje i zwalnia WKZZ w uzgodnieniu z Głównym Inspektorem Pracy CRZZ.

III. Inspektoraty pracy zarządów głównych związków zawodowych.

13. Inspektoraty ochrony pracy przekształca się w „inspektoraty pracy” zarządów głównych związków zawodowych.

14. Obsadę inspektoratu pracy stanowią:

a) kierownik inspektoratu pracy oraz jego zastępca,

b) starsi inspektorzy i inspektorzy pracy do określonych problemów.

15. Kierownika inspektoratu pracy oraz pozostałych pracowników przyjmuje i zwalnia prezydium zarządu głównego związku zawodowego w uzgodnieniu z Głównym Inspektorem Pracy CRZZ. Starsi inspektorzy pracy i inspektorzy pracy zarządu głównego związku zawodowego powinni odpowiadać przepisom pkt 22 rozdz. IV.

16. W razie konieczności zarząd główny może upoważnić starszych inspektorów i inspektorów pracy do zastępowania właściwych terenowo inspektorów pracy. Organizację i podział pracy w inspektoracie pracy ustala prezydium zarządu głównego związku zawodowego.

17. Zadaniem inspektoratu pracy jest:

a) rozwiązywanie wspólnie z resortami i zjednoczeniami podstawowych problemów ochrony pracy w poszczególnych gałęziach pracy,

b) opracowywanie analiz i ocen stanu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zakładach objętych działalnością danego związku zawodowego i opracowywanie wniosków w tym zakresie,

c) opracowywanie wniosków w zakresie poprawy warunków pracy, a zwłaszcza wniosków dotyczących eliminowania zagrożeń i przyczyn powodujących wypadki przy pracy i choroby zawodowe,

d) opracowywanie wniosków dotyczących wysokości oraz wykorzystywania nakładów na bezpieczeństwo i higienę pracy dla danej branży i czuwanie nad ich prawidłową realizacją,

e) sprawowanie nadzoru nad wykonywaniem uchwał przez instancje związkowe dotyczące przestrzegania przepisów prawa pracy oraz sprawowania inspekcji pracy.

18. Zadania wynikające z pkt 17 inspektorat pracy realizuje m.in. poprzez:

a) współdziałanie przy opracowywaniu branżowych przepisów i instrukcji z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy,

b) dokonywanie analiz i opracowywanie wniosków w zakresie planowania oraz wykonywania inwestycji i wykorzystywania funduszy przeznaczonych na poprawę warunków bezpieczeństwa i higieny pracy,

c) opiniowanie projektów inwestycji w zakresie wymogów bezpieczeństwa i higieny pracy,

d) współdziałanie z resortami i zjednoczeniami przy opracowywaniu rocznych i wieloletnich planów poprawy warunków pracy,

e) współdziałanie z właściwymi resortami i zjednoczeniami przy ustalaniu norm odzieży ochronnej oraz roboczej i przydzielanych pracownikom środków utrzymania higieny osobistej,

f) współdziałanie z właściwymi resortami przy realizowaniu przez nie zadań w dziedzinie szkolenia w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz kontroli jego realizacji,

g) opracowywanie branżowych kierunków i metod działania inspekcji pracy,

h) organizowanie szkolenia oraz udzielanie pomocy społecznej inspekcji pracy,

i) inicjowanie, organizowanie i koordynowanie społecznego nadzoru nad warunkami pracy,

j) opiniowanie odwołań od nakazów i rozpatrywanie opinii inspektorów pracy.

19. Inspektorat pracy realizuje swoje zadania na podstawie planów pracy zatwierdzonych przez prezydium zarządu głównego po uzgodnieniu z Głównym Inspektorem Pracy CRZZ.

IV. Uprawnienia i obowiązki inspektora pracy.

20. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy techniczny inspektor pracy otrzymuje nazwę „inspektor pracy”.

21. Inspektorem pracy może być osoba posiadająca wyższe lub co najmniej średnie wykształcenie techniczne, medyczne lub prawnicze.

22. Inspektora pracy powołuje zarząd główny związku zawodowego, a inspektora pracy do spraw spółdzielczości pracy — wojewódzka komisja związków zawodowych spośród osób, które złożyły egzamin przed komisją egzaminacyjną i zostały zatwierdzone przez Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych.

23. Działalnością inspektorów pracy kieruje zarząd okręgowy właściwego związku zawodowego,

a w związkach nie posiadających okręgów — zarząd główny.

24. Inspektorzy pracy do spraw spółdzielczości pracy podlegają wojewódzkim inspektorom pracy WKZZ.

25. Inspektor pracy wykonuje swoje zadania zgodnie z planem pracy zatwierdzonym przez prezydium zarządu okręgowego związku zawodowego w oparciu o wytyczne zarządu głównego i wojewódzkiego inspektora pracy.

26. Inspektor pracy ma siedzibę przy zarządzie okręgowym związku zawodowego, który obowiązany jest zapewnić mu pomieszczenie pracy i obsługę kancelaryjną. W przypadkach uzasadnionych inspektor pracy może mieć siedzibę przy wojewódzkim inspektorze pracy lub w zakładzie pracy.

27. Inspektor pracy sprawuje nadzór nad przestrzeganiem przez zakłady pracy przepisów prawa pracy, a w szczególności przepisów dotyczących:

- a) stosunku pracy,
- b) bezpieczeństwa i higieny pracy,
- c) czasu pracy i urlopów,
- d) ochrony pracy młodocianych i kobiet.

28. Stwierdzone w czasie wizytacji uchybienia w zakresie stosowania przepisów określonych w pkt 27 inspektor pracy uwidacznia w protokole tej wizytacji.

29. Inspektor pracy ma prawo wydawania nakazów w zakresie przewidzianym przepisami art. 6 pkt 3 i 4 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie

i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy oraz innymi przepisami.

30. Inspektor pracy ma prawo wymierzania kary grzywny na zasadach określonych w art. 10 i 10a powołanego dekretu.

31. W zakresie nadzoru zapobiegawczego inspektor pracy:

- a) opiniuje projekty nowo budowanych i przebudowywanych zakładów pracy lub ich części w zakresie wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy,
- b) bierze udział w komisjach przyjmujących do eksploatacji nowo wybudowane lub przebudowane zakłady pracy albo ich części,
- c) wykonuje inne czynności przewidziane w przepisach szczególnych.

32. Inspektor pracy bada bądź bierze udział w badaniach przyczyn i okoliczności wypadku przy pracy.

33. Inspektor pracy kieruje sprawę do prokuratora, jeżeli w wyniku przeprowadzonych badań uzna, że wypadek został spowodowany przez przestępstwo.

34. Inspektor pracy współdziała ze społeczną inspekcją pracy i zakładowymi organizacjami związkowymi przy organizowaniu przez nie społecznych przeglądów i innych form społecznego nadzoru nad warunkami pracy.

35. Inspektor pracy współdziała z organami nadzoru państwowego w zakresie ustalonym osobnymi przepisami.

36. Główny Inspektorat Pracy określa szczegółowo zasady i tryb postępowania inspektorów pracy.

2

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 12 października 1965 r.

w sprawie zasad i trybu wykonywania orzecznictwa w sprawach o wykroczenia przeciwko przepisom prawa pracy.

(Monitor Polski z dnia 26 listopada 1965 r. Nr 63, poz. 333)

Na podstawie art. 10d ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. z 1954 r. Nr 52, poz. 260, z 1960 r. Nr 20, poz. 119 i z 1965 r. Nr 13, poz. 91) Rada Ministrów i Centralna Rada Związków Zawodowych uchwalają, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Postępowanie w sprawach o wykroczenia, o których mowa w art. 10 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. z 1954 r. Nr 52, poz. 260, z 1960 r. Nr 20, poz. 119 i z 1965 r. Nr 13, poz. 91) oraz w art. 59 Prawa o wykroczeniach, toczy się według przepisów niniejszej uchwały.

§ 2. 1. Organami właściwymi do orzekania w sprawach o wykroczenia określone w § 1 są:

1) w pierwszej instancji — właściwi branżowo i terenowo inspektorzy pracy, a w sprawach, w których ze względu na społeczną szkodliwość czynu, stopień zawinienia lub inne ważne okoliczności sprawy zachodziłaby potrzeba wymierzenia kary surowszej niż kara grzywny do 1.500 zł — kolegia orzekające przy wojewódzkich komisjach związków zawodowych, zwane w dalszym ciągu „kolegiami orzekającymi”,

2) w drugiej instancji — kolegia orzekające rozpatrujące odwołania od orzeczeń inspektorów pracy, a w sprawach rozpatrywanych przez te kolegia w pierwszej instancji — kolegium odwoławcze przy Centralnej Radzie Związków Zawodowych, zwane w dalszym ciągu „kolegium odwoławczym”.

2. Orzeczenie, od którego nie wniesiono w terminie odwołania, jak również orzeczenie wydane na skutek wniesionego odwołania jest prawomocne.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do postanowień, od których służy odwołanie lub zażalenie.

Rozdział 2.

Postępowanie przed inspektorem pracy.

§ 3. 1. Postępowanie wszczyna się przez sporządzenie protokołu o popełnieniu wykroczenia. Protokół sporządza inspektor pracy na podstawie własnych ustaleń lub ustaleń instancji związkowych albo zakładowego społecznego inspektora pracy.

2. Inspektor pracy może:

- 1) żądać od obwinionego udzielenia wyjaśnień,
- 2) wzywać obwinionego, świadków i biegłych do stawienia się w miejscu i w czasie oznaczonym w wezwaniu w celu ich przesłuchania; świadków przesłuchuje się po ich uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania,
- 3) zwracać się do właściwych organów i instytucji o udzielenie opinii i informacji potrzebnych do wyjaśnienia sprawy.

§ 4. 1. Inspektor pracy wydaje orzeczenie bez rozprawy.

2. Inspektor pracy wyznacza jednak rozprawę, jeżeli wymaga tego zawily charakter sprawy, sprzeczność w materiale dowodowym lub inne okoliczności uzasadniające przeprowadzenie rozprawy.

3. Wyznaczenie rozprawy jest obowiązkowe, jeżeli protokół o popełnieniu wykroczenia został sporządzony na podstawie ustaleń instancji związkowej albo zakładowego społecznego inspektora pracy.

4. Do rozprawy przed inspektorem pracy stosuje się odpowiednio przepisy obowiązujące przy rozprawie przed kolegium orzekającym jako pierwszą instancją (§§ 11—18).

§ 5. 1. Inspektor pracy wydaje postanowienie o zaniechaniu dalszego ścigania, jeżeli w wyniku postępowania ustali, że:

- 1) obwiniony nie popełnił wykroczenia lub nastąpiło przedawnienie orzekania,
- 2) czyn podlega wyłącznie orzecznictwu innych organów lub obwiniony na mocy przepisów szczególnych lub zwyczajów międzynarodowych nie może być pociągnięty do odpowiedzialności,
- 3) o ten sam czyn toczy się już postępowanie karno-administracyjne albo w stosunku do tego samego czynu wydano już prawomocne orzeczenie w takim postępowaniu,
- 4) zachodzi inna okoliczność wyłączająca z mocy prawa wydanie orzeczenia.

2. Treść postanowienia wraz ze związłym uzasadnieniem zamieszcza się w protokole o popełnieniu wykroczenia.

§ 6. 1. Inspektor pracy wydaje orzeczenie o ukaraniu na podstawie ustaleń zawartych w protokole o popełnieniu wykroczenia, a gdy była przeprowadzona rozprawa — na podstawie jej wyników.

2. Odpis orzeczenia o ukaraniu doręcza się obwinionemu oraz prokuratorowi, jeżeli brał udział w sprawie, i przesyła się kierownikowi zakładu pracy. Jeżeli obwinionym jest kierownik zakładu pracy lub jego zastępca, odpis orzeczenia przesyła się kierownikowi jednostki nadrzędnej nad zakładem pracy.

3. Od orzeczenia inspektora pracy obwiniony lub jego obrońca oraz prokurator, jeżeli brał udział w sprawie, mają prawo w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia odwołać się do kolegium orze-

kającego. Jeżeli prokurator nie brał udziału w sprawie, termin 14-dniowy dla wniesienia przez niego odwołania biegnie od dnia doręczenia orzeczenia obwinionemu.

4. Odwołanie składa się inspektorowi pracy na piśmie. Obwiniony może złożyć je ustnie do protokołu.

§ 7. 1. W razie wniesienia odwołania po upływie terminu, o którym mowa w § 6 ust. 3, inspektor pracy odmówi przyjęcia odwołania, chyba że szczególne okoliczności usprawiedliwiają spóźnienie złożenia odwołania.

2. Od postanowienia o odmowie przyjęcia odwołania (ust. 1) przysługuje zainteresowanemu zażalenie do kolegium orzekającego. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem inspektora pracy w terminie 7 dni od dnia otrzymania postanowienia o odmowie.

Rozdział 3.

Kolegia orzekające.

§ 8. 1. Kolegia orzekające powołuje się przy wojewódzkich komisjach związków zawodowych. Kolegium orzekające składa się z przewodniczącego, jego zastępców i członków kolegium.

2. Przewodniczącym kolegium orzekającego jest wojewódzki inspektor pracy, a jego zastępcami — osoby powołane przez wojewódzką komisję związków zawodowych.

3. Liczbę zastępców przewodniczącego i członków kolegium określa wojewódzka komisja związków zawodowych w ramach wytycznych wydanych przez Centralną Radę Związków Zawodowych.

§ 9. 1. Zastępców przewodniczącego kolegium orzekającego i członków powołuje wojewódzka komisja związków zawodowych spośród pracowników zamieszkałych lub zatrudnionych na terenie jej działania. Kandydatów zgłaszają, za uprzednią ich zgodą, wyrażoną na piśmie, w 2/3 zarządy okręgowe związków zawodowych mające swoją siedzibę na tym terenie oraz w 1/3 prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

2. Liczba zgłoszonych kandydatów powinna przewyższać co najmniej o połowę liczbę członków, ustaloną dla danego kolegium.

3. Liczba członków kolegium orzekającego, powołanych spośród kandydatów przedstawionych przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), powinna wynosić 1/3 składu kolegium.

4. Skład kolegium orzekającego powołuje się na okres równy okresowi kadencji wojewódzkiej komisji związków zawodowych.

§ 10. Członkiem kolegium orzekającego może być osoba, która:

1) jest zatrudniona co najmniej od 3 lat lub jest rencistą oraz mieszka albo pracuje na terenie objętym działalnością wojewódzkiej komisji związków zawodowych,

2) jest członkiem związku zawodowego,

3) ukończyła 26 lat życia,

4) posiada znajomość warunków pracy oraz prawa pracy w stopniu umożliwiającym jej udział w pracach kolegium orzekającego.

Rozdział 4.

Postępowanie przed kolegiumm orzekającym jako pierwszą instancją.

§ 11. Kolegium orzekające rozpatruje sprawę w składzie: przewodniczący kolegiumm orzekającego lub jego zastępca jako przewodniczący składu orzekającego oraz dwóch członków kolegiumm wyznaczonych przez przewodniczącego kolegiumm.

§ 12. 1. Kolegiumm orzekające rozpatruje sprawę o wykroczenie popełnione na terenie objętym jego działalnością, na pisemny wniosek inspektora pracy.

2. Jeżeli dane zawarte we wniosku o ukaranie stanowią dostateczną podstawę do wszczęcia postępowania przed kolegiumm orzekającym, przewodniczący wyznacza rozprawę. Przewodniczący kolegiumm orzekającego lub skład orzekający zwraca wniosek o ukaranie inspektorowi pracy w celu rozpatrzenia we własnym zakresie, jeżeli jest oczywiste, że społeczna szkodliwość czynu, stopień zawinienia lub inne ważne okoliczności sprawy nie wymagają wymierzenia kary surowszej niż kara grzywny do 1.500 zł.

§ 13. 1. Inspektorowi pracy przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego.

2. Obwinionemu przysługuje prawo korzystania z pomocy obrońcy.

§ 14. 1. Przewodniczący kolegiumm orzekającego zawiadamia inspektora pracy o terminie rozprawy oraz wzywa do osobistego stawiennictwa obwinionego, świadków i w miarę potrzeby biegłych oraz zarządza zebranie innych potrzebnych dowodów.

2. W uzasadnionych wypadkach przewodniczący kolegiumm orzekającego może wezwać obwinionego do nadesłania na piśmie wyjaśnień bez potrzeby osobistego stawiennictwa.

§ 15. 1. Świadka lub biegłego obowiązane do osobistego stawiennictwa, który bez usprawiedliwiającej przyczyny nie stawił się na rozprawę albo bezzasadnie odmówił złożenia zeznań lub wyjaśnień, przewodniczący składu orzekającego może ukarać grzywną od 50 do 150 zł.

2. Osoba ukarana może w ciągu 7 dni od daty doręczenia jej postanowienia o nałożeniu grzywny zwrócić się do przewodniczącego kolegiumm o uchYLENIE grzywny przedstawiając przyczyny niestawiennictwa. Przewodniczący kolegiumm orzekającego uwzględni wniosek, jeżeli uzna nieobecność za usprawiedliwioną.

§ 16. Jeżeli skład orzekający uzna, że społeczna szkodliwość czynu, stopień zawinienia lub inne ważne okoliczności sprawy wymagają wymierzenia kary aresztu, wydaje postanowienie o przekazaniu sprawy na drogę postępowania sądowego.

§ 17. 1. Na podstawie wyników rozprawy kolegiumm wydaje orzeczenie o ukaraniu, uniewinnieniu lub umorzeniu postępowania.

2. Orzeczenia zapadają na naradzie większością głosów. Na naradzie oprócz członków składu orzekającego może być obecny tylko protokolant.

3. Po zakończeniu narady przewodniczący składu orzekającego ogłasza orzeczenie.

4. Ogłoszenie orzeczenia można odroczyć z ważnych przyczyn na okres najwyżej 7 dni, podając do wiadomości miejsce i czas ogłoszenia orzeczenia.

§ 18. Odpis orzeczenia doręcza się obwinionemu, inspektorowi pracy oraz prokuratorowi, jeżeli brał udział w sprawie, w terminie 7 dni od ogłoszenia orzeczenia. Przepis § 6 ust. 2 stosuje się odpowiednio. W orzeczeniu o ukaraniu należy w szczególności zamieścić pouczenie o terminie i sposobie wykonania kary oraz pouczenie o trybie i terminie odwołania.

§ 19. 1. Od orzeczenia kolegiumm orzekającego obwiniony, jego obrońca, prokurator lub inspektor pracy mają prawo w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia odwołać się do kolegiumm odwoławczego. Jeżeli prokurator nie brał udziału w sprawie, termin 14-dniowy dla wniesienia przez niego odwołania biegnie od dnia doręczenia orzeczenia obwinionemu.

2. Przepisy § 6 ust. 4 i § 7 stosuje się odpowiednio, z tym że zażalenie wnosi się do przewodniczącego kolegiumm odwoławczego.

Rozdział 5.

Postępowanie przed kolegiumm orzekającym jako drugą instancją.

§ 20. 1. Po otrzymaniu odwołania przewodniczący kolegiumm orzekającego niezwłocznie wyznacza termin rozprawy, o którym zawiadamia obwinionego i jego obrońcę oraz inspektora pracy, a także prokuratora, jeżeli wniósł on odwołanie lub zgłosił swój udział w sprawie.

2. Stawiennictwo obwinionego zawiadomionego o terminie rozprawy nie jest obowiązkowe.

§ 21. 1. W postępowaniu przed kolegiumm orzekającym rozpatrującym odwołanie nie przeprowadza się postępowania dowodowego. Jednakże przewodniczący składu orzekającego zarządzi przeprowadzenie postępowania dowodowego, jeżeli nie mogło być ono przeprowadzone w postępowaniu przed inspektorem pracy albo wymagają tego okoliczności sprawy. Przewodniczący składu orzekającego dopuści również dowód z dokumentu dołączonego do odwołania lub przedstawionego na rozprawie.

2. Kolegiumm orzekające po rozpatrzeniu odwołania wydaje orzeczenie, w którym:

- 1) utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy albo
- 2) uchyla zaskarżone orzeczenie i wydaje nowe orzeczenie o ukaraniu lub uniewinnieniu albo o umorzeniu postępowania.

3. Kolegiumm orzekające nie może zastrzyć kary w wyniku wniesionego odwołania, chyba że odwołanie wniósł prokurator na niekorzyść obwinionego.

4. W sprawach nie uregulowanych przepisami niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed kolegiumm orzekającym jako pierwszą instancją.

Rozdział 6.

Kolegiumm odwoławcze.

§ 22. 1. Kolegiumm odwoławcze powołuje Centralna Rada Związków Zawodowych w składzie: przewodniczący, zastępcy przewodniczącego, sekretarz oraz członkowie.

2. Przewodniczącym kolegium odwoławczego jest Główny Inspektor Pracy, a jego zastępcami osoby przedstawione przez Ministra Sprawiedliwości, Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac po jednej przez każdego oraz zastępcy Głównego Inspektora Pracy.

3. Sekretarza kolegium odwoławczego powołuje się spośród pracowników Centralnej Rady Związków Zawodowych.

4. Do kolegium odwoławczego powołuje się osoby spośród kandydatów zaproponowanych przez ministrów (kierowników urzędów centralnych) i zarządy główne związków zawodowych — na okres czteroletni. Centralna Rada Związków Zawodowych może powołać do kolegium również inne osoby.

5. Kolegium odwoławcze rozpatruje odwołania w składzie: przewodniczący kolegium lub jego zastępca oraz dwóch członków.

§ 23. 1. Kolegium odwoławcze wydaje orzeczenie, w którym:

- 1) utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy,
- 2) uchyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia lub
- 3) uchyla zaskarżone orzeczenie i wydaje nowe orzeczenie, jeżeli postępowanie dowodowe nie wymaga uzupełnienia.

2. Przepisy § 17 ust. 2, § 18 i § 21 ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 7.

Nadzór.

§ 24. Nadzór nad działalnością unormowaną niniejszą uchwałą sprawuje:

1) Centralna Rada Związków Zawodowych — w stosunku do kolegiów orzekających i kolegium odwoławczego,

2) Główny Inspektor Pracy — w stosunku do inspektorów pracy.

§ 25. 1. W razie stwierdzenia, że wydane przez kolegium orzekające lub kolegium odwoławcze prawomocne orzeczenie jest pozbawione podstawy prawnej lub oczywiście niesłuszne, Centralna Rada

Związków Zawodowych uchyla orzeczenie i umarza postępowanie bądź łagodzi orzeczoną karę, jeżeli zgromadzony w sprawie materiał stwarza dostateczną podstawę do takiej decyzji, bądź przekazuje sprawę do rozpatrzenia w innym składzie kolegium, które wydało to orzeczenie, jeżeli postępowanie dowodowe wymaga uzupełnienia albo też gdy obwiniony został bezpodstawnie uniewinniony lub gdy orzeczona kara jest niewspółmierna do popełnionego wykroczenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do orzeczeń i postanowień wydanych przez inspektora pracy, z tym że Główny Inspektor Pracy uchylając orzeczenie inspektora pracy przekazuje sprawę do rozpatrzenia właściwemu kolegium orzekającemu.

3. Przewidziane w ust. 1 i 2 uchylenie prawomocnego orzeczenia lub postanowienia inspektora pracy, kolegium orzekającego i kolegium odwoławczego może nastąpić w szczególności na wniosek prokuratora.

Rozdział 8.

Przepisy końcowe.

§ 26. Centralna Rada Związków Zawodowych określi w drodze instrukcji wydanej w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac:

1) zasady powoływania członków kolegiów orzekających,

2) dane, które powinien zawierać protokół o popełnieniu wykroczenia, wniosek inspektora pracy o ukaranie, wezwanie na rozprawę, orzeczenie o ukaraniu, uniewinnieniu lub umorzeniu postępowania,

3) sposób przeprowadzania rozpraw.

§ 27. Do spraw wszczętych przed dniem 1 lipca 1965 r. stosuje się aż do ich zakończenia przepisy dotychczasowe.

§ 28. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Przewodniczący Centralnej Rady Związków Zawodowych: *I. Loga-Sowiński*

3

INSTRUKCJA CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 15 października 1965 r.

w sprawie zasad obowiązujących przy powoływaniu do kolegiów orzekających oraz danych, zawartych w protokołach i orzeczeniach w sprawach o wykroczenia przeciwko przepisom prawa pracy.

(Monitor Polski z dnia 26 listopada 1965 r. Nr 63, poz. 353)

Na podstawie § 26 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 12 października 1965 r. w sprawie zasad i trybu wykonywania orzecznictwa w sprawach o wykroczenia przeciwko przepisom prawa pracy (Monitor Polski Nr 63, poz. 333) ustala się, co następuje:

1. Do składu kolegiów orzekających (§ 9 uchwały) wojewódzkie komisje związków zawodowych nie powinny powoływać:

1) osób zajmujących stanowiska sędziowskie lub prokuratorskie oraz asesorów, aplikantów sądowych i prokuratorskich,

2) adwokatów i aplikantów adwokackich,
3) osób pełniących funkcje ławnika ludowego w sądzie,

4) żołnierzy w czynnej służbie wojskowej,

5) funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej,

6) osób zajmujących stanowiska kierowników zakładów pracy oraz ich zastępców,

7) osób będących członkami kolegiów karno-administracyjnych,

8) pracowników organów administracji państwowej, sprawujących nadzór lub dozór nad zakładami pracy w zakresie bezpieczeństwa lub higieny pracy,

9) osób skazanych wyrokiem sądowym:

- a) za czyny stanowiące naruszenie prawa pracy,
- b) za popełnienie umyślnego przestępstwa na karę pozbawienia wolności,
- c) na dodatkową karę utraty praw publicznych lub obywatelskich praw honorowych.

2. Protokół o popełnieniu wykroczenia sporządzony przez inspektora pracy (§ 3 ust. 1 uchwały) powinien zawierać:

1) imię, nazwisko i datę urodzenia oraz miejsce zamieszkania, miejsce pracy i stanowisko służbowe obwinionego,

2) określenie zakładu pracy, w którym popełniono wykroczenie,

3) wskazanie, na podstawie których ustaleń protokół został sporządzony,

4) dokładne określenie popełnionego wykroczenia ze wskazaniem czasu, miejsca i innych okoliczności, w których wykroczenie zostało popełnione,

5) wskazanie przepisu, który został tym wykroczeniem naruszony,

6) treść wyjaśnień złożonych w toku prowadzonych przez inspektora pracy ustaleń,

7) datę i miejsce sporządzenia protokołu,

8) podpis obwinionego, a w razie odmowy lub niemożności złożenia podpisu — wzmiankę o tym,

9) imię, nazwisko oraz podpis inspektora pracy.

3. Orzeczenie inspektora pracy o ukaraniu (§ 6 ust. 1 uchwały) powinno zawierać:

1) określenie inspektora pracy,

2) oznaczenie sprawy,

3) datę i miejsce wydania orzeczenia,

4) imię, nazwisko i datę urodzenia oraz miejsce zamieszkania, miejsce pracy i stanowisko służbowe obwinionego,

5) określenie czynu przypisanego obwinionemu z podaniem czasu i miejsca jego popełnienia oraz ze wskazaniem naruszonego przepisu prawa,

6) określenie wymierzonej kary,

7) uzasadnienie,

8) pouczenie o terminie i sposobie wykonania kary,

9) pouczenie o trybie i terminie odwołania,

10) podpis inspektora pracy.

4. Inspektor pracy wyznacza rozprawę (§ 4 ust. 2 uchwały) w swojej siedzibie; w razie potrzeby może wyznaczyć rozprawę w siedzibie zakładu pracy, w którym obwiniony jest zatrudniony lub w siedzibie instancji związkowej.

5. Wniosek inspektora pracy o ukaranie przez kolegium orzekające (§ 12 ust. 1 uchwały) powinien zawierać dane określone w ust. 2 pkt 1, 2, 4, 5 i 9, a ponadto:

1) uzasadnienie potrzeby wymierzenia kary surowszej niż kara grzywny do 1500 zł,

2) posiadane przez inspektora pracy dane dotyczące dotychczasowej karalności obwinionego za naruszenia prawa pracy,

3) wskazanie środków dowodowych.

Do wniosku należy dołączyć protokół o popełnieniu wykroczenia. Jeżeli wniosek o ukaranie nie za-

wiera wymaganych danych lub gdy zachodzi konieczność zebrania dodatkowych danych, przewodniczący kolegium orzekającego może zażądać od inspektora pracy uzupełnienia wniosku w określonym terminie.

6. Kolegium orzekające wyznacza rozprawę (§ 14 ust. 1 uchwały) w siedzibie wojewódzkiej komisji związków zawodowych, a w razie potrzeby w siedzibie rady zakładowej lub innej instancji związkowej.

7. Obwinionego należy pouczyć w wezwaniu (§ 14 ust. 1 uchwały), że może sprowadzić na rozprawę świadków i przedstawić inne dowody na swoją obronę lub wskazać je w takim czasie, aby mogły być przeprowadzone na rozprawie; ponadto należy go pouczyć o przysługującym mu prawie korzystania z obrońcy.

8. Rozprawę można odroczyć tylko w wypadku, gdy uzupełnienie materiału dowodowego jest konieczne i nie da się przeprowadzić na rozprawie, a także gdy obwiniony nie stawił się na rozprawę i usprawiedliwił swoją nieobecność. Obecnych na rozprawie należy zawiadomić niezwłocznie o nowym terminie i wezwać obwinionego oraz świadków na rozprawę.

9. Rozprawę odroczoną prowadzi się w nowym terminie od początku tylko wtedy, gdy skład orzekający uległ zmianie.

10. Jeżeli obwiniony, świadek lub biegły zamieszkuje na terenie działania innej wojewódzkiej komisji związków zawodowych, przewodniczący kolegium orzekającego może zwrócić się do właściwego kolegium orzekającego o przesłuchanie ich na wskazane okoliczności.

11. Orzeczenie kolegium o ukaraniu (§ 17 uchwały) powinno zawierać:

1) oznaczenie kolegium,

2) oznaczenie sprawy,

3) datę i miejsce wydania orzeczenia,

4) imiona i nazwiska przewodniczącego, członków składu orzekającego oraz protokolanta,

5) imię, nazwisko i datę urodzenia oraz miejsce zamieszkania, miejsce pracy i stanowisko służbowe obwinionego,

6) określenie czynu przypisanego obwinionemu z podaniem czasu i miejsca jego popełnienia oraz wskazaniem naruszonego przepisu prawa,

7) określenie wymierzonej kary,

8) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania,

9) uzasadnienie,

10) pouczenie o terminie i sposobie wykonania kary,

11) pouczenie o trybie i terminie odwołania, jeżeli orzeczenie wydane zostało w pierwszej instancji,

12) podpisy przewodniczącego i członków składu orzekającego.

12. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Centralnej Rady Związków
Zawodowych: *I. Loga-Sowiński*

DZIAŁ B

4

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

z dnia 30 września 1965 r.

o zmianie uchwały w sprawie uposażeń sędziów i członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego.*(Monitor Polski z dnia 15 października 1965 r. Nr 55, poz. 284)*

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 11, poz. 54) Rada Państwa uchwala:

§ 1. W uchwale Rady Państwa z dnia 18 listopada 1964 r. w sprawie uposażeń sędziów i członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego (Monitor Polski Nr 79, poz. 372) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 3 ust. 1 określenie „stawki 11—1” zastępuje się określeniem „stawki 6—1”,

2) w § 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sędziom Sądu Najwyższego nie pełniącym funkcji wymienionych w § 3 przysługuje dodatek specjalny stawki 6, a sędziom wojewódzkim w okresie delegowania ich do zastępczego pełnienia funkcji sę-

dziego Sądu Najwyższego — dodatek specjalny w wysokości 800 zł miesięcznie.”,

3) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. 1. Przepisy o utracie prawa do dodatku specjalnego przez pracowników ministerstw mają zastosowanie do dodatków specjalnych wymienionych w §§ 3 i 4.

2. Sędziemu Sądu Najwyższego i sędziemu wojewódzkemu, który utracił dodatek specjalny zgodnie z przepisem ust. 1, przysługuje dodatek specjalny stawki 12.”

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1965 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*
Sekretarz Rady Państwa: w z. *W. Wicha*

5

UCHWAŁA Nr 229 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 sierpnia 1965 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie kwalifikacji oraz zasad wynagradzania instruktorów szkolących pracowników w przedsiębiorstwach podległych i nadzorowanych przez Ministra Handlu Wewnętrznego.*(Monitor Polski z dnia 20 września 1965 r. Nr 49, poz. 262)*

§ 1. W uchwale nr 210 Rady Ministrów z dnia 14 czerwca 1963 r. w sprawie kwalifikacji oraz zasad wynagradzania instruktorów szkolących pracowników w przedsiębiorstwach podległych i nadzorowanych przez Ministra Handlu Wewnętrznego (Monitor Polski Nr 52, poz. 263) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

a) skreśla się pkt 2,

b) pkt 3 i 4 otrzymują odpowiednio numerację 2 i 3;

2) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. 1. Formą szkolenia jest:

1) szkolenie indywidualne, polegające na szkoleniu przez instruktora od 1 do 3 uczniów na odrębnych stanowiskach pracy,

2) szkolenie brygadowe, polegające na szkoleniu od 4 do 10 uczniów przez instruktora, który wraz z uczniami wchodzi w skład tej samej brygady,

3) szkolenie w wydzielonych zespołach nauki zawodu, polegające na szkoleniu wyodrębnionych grup młodocianych uczniów przekraczających 10 osób.

2. Instruktor powinien przeprowadzać szkolenie uczniów w czasie pełnienia normalnych czynności wynikających z zawartej z nim umowy o pracę.

3. W razie zorganizowania przez przedsiębiorstwo wydzielonych zespołów nauki zawodu dyrektor przedsiębiorstwa może za zgodą zjednoczenia przedsiębiorstw handlowych (centrali) zwolnić instruktora na okres szkolenia od pełnienia normalnych obowiązków wynikających z zawartej z nim umowy o pracę, jeżeli codziennie szkoli równocześnie więcej

niż 10 uczniów i posiada odpowiednie wykształcenie zawodowe stopnia średniego lub dyplom mistrza oraz przeszkolenie pedagogiczne, o którym mowa w § 5 ust. 3 pkt 2.”;

3) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. 1. Instruktorom szkolącym pracowników przysługuje za okres szkolenia ustalony zatwierdzonymi programami praktycznej nauki zawodu dodatkowe wynagrodzenie w wysokości:

1) instruktorom posiadającym przeszkolenie pedagogiczne, o którym mowa w § 5 ust. 3 pkt 2:

a) przy szkoleniu indywidualnym — do zł 110 miesięcznie za jednego szkolonego,

b) przy szkoleniu brygadowym — do zł 40 miesięcznie za jednego szkolonego,

2) instruktorom nie posiadającym przeszkolenia pedagogicznego, o którym mowa w § 5 ust. 3 pkt 2:

a) przy szkoleniu indywidualnym — do zł 65 miesięcznie za jednego szkolonego,

b) przy szkoleniu brygadowym — do zł 25 miesięcznie za jednego szkolonego,

3) instruktorom szkolącym pracowników w wydzielonych zespołach nauki zawodu — od zł 300 do zł 450 miesięcznie za szkolenie całego zespołu.

2. Instruktorom szkolącym pracowników w wydzielonych zespołach nauki zawodu i zwolnionym na okres szkolenia od pełnienia normalnych obowiązków wynikających z zawartej umowy o pracę nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie za szkolenie ustalone w ust. 1. Za okres szkolenia przysługuje im wynagrodzenie obliczone jak za urlop wypoczynkowy.”;

4) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. 1. Instruktorom szkolącym pracowników przysługuje jednorazowa premia za pomyślny wynik egzaminów rocznych (dopuszczenie ucznia na wyższy rok nauki) i końcowych.

2. Jednorazowa premia dla instruktorów posiadających przeszkolenie pedagogiczne, o którym mowa w § 5 ust. 3 pkt 2, wynosi:

1) przy szkoleniu indywidualnym:

a) za pomyślny wynik egzaminów rocznych (dopuszczenie ucznia na wyższy rok nauki) — do zł 60 za każdy miesiąc szkolenia jednego pracownika,

b) za pomyślny wynik egzaminów końcowych uczniów szkolonych w zawodzie sprzedawcy — do zł 60, a w pozostałych zawodach — do zł 80 za każdy miesiąc ostatniego roku szkolenia jednego pracownika,

2) przy szkoleniu brygadowym — do zł 30 za każdy miesiąc szkolenia jednego pracownika, który zdał egzamin z wynikiem pomyślnym,

3) przy szkoleniu w wydzielonych zespołach nauki zawodu przekraczających 10 osób oraz przy szkoleniu w wydzielonych zakładach szkoleniowych przez instruktorów zwolnionych na okres szkolenia od pełnienia normalnych obowiązków wynikających z

umowy o pracę — do zł 1500 za jeden rok szkolenia całego zespołu, proporcjonalnie do liczby uczniów, którzy złożyli egzamin z wynikiem pomyślnym.

Jednorazowa premia dla instruktorów nie posiadających przeszkolenia pedagogicznego, o którym mowa w § 5 ust. 3 pkt 2, wynosi:

1) przy szkoleniu indywidualnym:

a) za pomyślny wynik egzaminów rocznych (dopuszczenie ucznia na wyższy rok nauki) — do zł 40 za każdy miesiąc szkolenia jednego pracownika,

b) za pomyślny wynik egzaminów końcowych — do zł 50 za każdy miesiąc ostatniego roku szkolenia jednego pracownika,

2) przy szkoleniu brygadowym — do zł 20 za każdy miesiąc szkolenia jednego pracownika, który zdał egzamin z wynikiem pomyślnym,

3) przy szkoleniu w wydzielonych zespołach nauki zawodu przekraczających 10 osób — do 1200 zł za jeden rok nauki całego zespołu jednorazowo, proporcjonalnie do liczby uczniów, którzy złożyli egzamin z wynikiem pomyślnym.”

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

6

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 4 września 1965 r.

zmieniające rozporządzenie o zastosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych do pracowników Głównego Urzędu Statystycznego zatrudnionych w terenowych organach statystyki państwowej.

(Dziennik Ustaw z dnia 13 września 1965 r. Nr 39, poz. 248)

Na podstawie art. 4 pkt 5, art. 5 i 10 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) oraz § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80, z 1962 r. Nr 17, poz. 74 i Nr 31, poz. 145, z 1964 r. Nr 17, poz. 96 oraz z 1965 r. Nr 11, poz. 70) zarządza się, co następuje:

§ 1. W tabelach stanowisk, kwalifikacji i uposażenia zasadniczego pracowników terenowych organów statystyki państwowej, stanowiących załącznik do

rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 kwietnia 1962 r. o zastosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych do pracowników Głównego Urzędu Statystycznego zatrudnionych w terenowych organach statystyki państwowej (Dz. U. Nr 25, poz. 113) wprowadza się następujące zmiany:

1) w tabeli A:

a) w lp. 6 w kolumnie 4 — ilość lat praktyki zawodowej określonej cyfrą „2” zastępuje się cyfrą „1”, a określonej cyfrą „5” zastępuje się cyfrą „3”.

b) dodaje się lp. 12 w brzmieniu:

Lp.	Nazwa stanowiska	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Uposażenie miesięczne w złotych	
		wykształcenia	ilości lat praktyki zawodowej	wojewódzkie urzędy statystyczne oraz urzędy statystyczne miast wyłączonych z województw	miejskie urzędy statystyczne w miastach liczących powyżej 100 tys. ludności
1	2	3	4	5	6
12	Praktykant	— wyższe ekonomiczne lub inne równorzędne — średnie	— —	1.200—1.400 850—950	1.200—1.400 850—950

2) w tabeli B:

wodowej określonej cyfrą „2” zastępuje się cyfrą „1”, a określonej cyfrą „4” zastępuje się cyfrą „3”,

a) w lp. 4 w kolumnie 4 — ilość lat praktyki za-

b) dodaje się lp. 6 w brzmieniu:

Lp.	Nazwa stanowiska	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Uposażenie miesięczne w złotych
		wykształcenia	ilości lat praktyki zawodowej	
1	2	3	4	5
6	Praktykant	— wyższe ekonomiczne lub inne równorzędne — średnie	— —	1.200—1.400 850—950

3) po tabelach A i B dodaje się tabelę C w brzmieniu:

C. Pracownicy obsługi:

Lp.	Nazwa stanowiska	Wymagane kwalifikacje w zakresie:		Uposażenie miesięczne w złotych
		wykształcenia	ilości lat praktyki zawodowej	
1	2	3	4	5
1	Starszy woźny portier	— podstawowe	3	850—950
2	Woźny	— podstawowe	—	750—850
3	Sprzątaczką	—	—	750

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

7

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 20 sierpnia 1965 r.

w sprawie kwalifikacji osób sprawujących kierownictwo i dozór nad eksploatacją urządzeń energetycznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 9 września 1965 r. Nr 38, poz. 238)

Na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie określa kwalifikacje osób sprawujących kierownictwo i dozór nad eksploatacją urządzeń energetycznych w jednostkach gospodarki społecznej, zwanych dalej zakładami, oraz tryb i zasady stwierdzania tych kwalifikacji.

§ 2. 1. Przepisy rozporządzenia dotyczą urządzeń energetycznych wymienionych w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1963 r. w sprawie określenia rodzajów urządzeń energetycznych objętych przepisami ustawy o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 3, poz. 16).

2. Urządzenia energetyczne dzieli się na następujące grupy:

- 1) kotły parowe i wodne,
- 2) turbiny i silniki parowe,

3) urządzenia elektroenergetyczne o napięciu do 1 kV włącznie (z wyjątkiem pieców),

4) urządzenia elektroenergetyczne bez ograniczenia napięcia (z wyjątkiem pieców),

5) ciepłe urządzenia odbiorcze parowe i wodne oraz sieci,

6) piece gazownicze, koksownicze i do półkoksovania, czadnice oraz rozkładnie paliw ciekłych i gazowych,

7) wielkie piece, piece stalownicze i inne piece i urządzenia do produkcji żeliwa, stali, metali nieżelaznych i wszelkich półproduktów,

8) piece grzewcze do obróbki metali, materiałów budowlanych i ceramicznych oraz suszarnie,

9) piece obrotowe cementowe,

10) pompy, ssawy, wentylatory, dmuchawy, sprężarki wraz z sieciami,

11) urządzenia i sieci gazowe o naciśnieniu nominalnym do 4 kg/cm² włącznie (z wyjątkiem pieców),

12) urządzenia i sieci gazowe o nadciśnieniu nominalnym powyżej 4 kg/cm² (z wyjątkiem pieców),

13) instalacje do zmiękczenia wody,

14) młyny.

§ 3. 1. W zależności od wielkości mocy zainstalowanej w odbiornikach elektrycznych i wielkości zużycia paliw i energii zakłady dzieli się na następujące kategorie:

1) kategoria I — zakłady o mocy zainstalowanej w odbiornikach powyżej 5 MW oraz o rocznym zużyciu powyżej 10.000 ton paliwa umownego albo powyżej 80.000 Gcal wszystkich rodzajów energii i paliw łącznie,

2) kategoria II — zakłady o mocy zainstalowanej w odbiornikach powyżej 500 kW do 5 MW oraz o rocznym zużyciu powyżej 1.000 ton do 10.000 ton paliwa umownego lub powyżej 8.000 Gcal do 80.000 Gcal wszystkich rodzajów energii i paliw łącznie,

3) kategoria III — zakłady o mocy zainstalowanej w odbiornikach powyżej 100 kW do 500 kW oraz o rocznym zużyciu powyżej 200 ton do 1.000 ton paliwa umownego lub powyżej 1.600 Gcal do 8.000 Gcal wszystkich rodzajów paliw i energii łącznie,

4) kategoria IV — zakłady o mocy zainstalowanej w odbiornikach do 100 kW oraz o rocznym zużyciu do 200 ton paliwa umownego lub do 1.600 Gcal wszystkich rodzajów paliw i energii łącznie.

2. Zakłady kategorii I, II lub III, nie spełniające jednocześnie ustalonych w ust. 1 warunków co do wielkości mocy zainstalowanej w odbiornikach elektrycznych i co do wielkości zużycia paliw i energii, zalicza się do kategorii niższej.

3. Zaliczenia zakładu do odpowiedniej kategorii (ust. 1 i 2) dokonuje kierownik jednostki nadrzędnej nad zakładem.

§ 4. Osobami sprawującymi kierownictwo nad eksploatacją urządzeń energetycznych, zwanymi dalej osobami kierownictwa, są:

1) w zakładach kategorii I, II i III:

a) kierownik działu (wydziału, sekcji) głównego energetyka (główny, starszy energetyk), kierownik działu (wydziału, sekcji) głównego mechanika (główny, starszy mechanik),

b) kierownicy działów (wydziałów), nie wymienieni pod lit. a), do których zakresu działania należy także prowadzenie eksploatacji urządzeń energetycznych tego działu (wydziału),

2) w zakładach kategorii IV — kierownik komórki organizacyjnej, do której zakresu działania należy prowadzenie eksploatacji urządzeń energetycznych tego zakładu, a w braku takiej komórki — pracownik na wyznaczonym stanowisku pracy.

§ 5. 1. Osobami sprawującymi dozór nad eksploatacją urządzeń energetycznych, zwanymi dalej osobami dozoru, są pracownicy techniczni w działach (wydziałach, innych komórkach organizacyjnych) wymienionych w § 4, które bezpośrednio prowadzą eksploatację urządzeń energetycznych, kierujący czynnościami osób zajmujących się obsługą, konserwacją lub naprawami tych urządzeń (mistrzowie zmianowi, st. mistrzowie oraz kierownicy kotłowni, hali turbin, stalowni, odlewni, piecowni, rozdzielni przepompowni, stacji czadnic, hartowni, mechanicy i energetycy wydziałowi, oddziałowi itp.).

2. Przepisy rozporządzenia dotyczące osób dozoru mają odpowiednie zastosowanie do tych osób kierownictwa, które w rozumieniu przepisu ust. 1 prowadzą jako osoby dozoru eksploatację określonych urządzeń energetycznych.

§ 6. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do zastępców osób kierownictwa i dozoru, wyznaczonych czasowo do prowadzenia eksploatacji urządzeń energetycznych na poszczególnych zmianach w razie czasowej nieobecności osób kierownictwa i dozoru.

§ 7. 1. Kierownicy zakładów sporządzają, kierując się przepisami §§ 2—5, wykazy stanowisk pracy, podległych przepisom rozporządzenia.

2. Wykazy, o których mowa w ust. 1, należy w terminie trzymiesięcznym od dnia wejścia w życie rozporządzenia przedstawić jednostce nadrzędnej do zatwierdzenia.

Rozdział 2.

Kwalifikacje osób kierownictwa.

§ 8. Eksploatacja urządzeń energetycznych może być prowadzona tylko pod kierownictwem osób, które spełniają ustalone w rozporządzeniu wymagania kwalifikacyjne w zakresie wykształcenia i stażu pracy zawodowej.

§ 9. Na stanowiskach kierownika działu (wydziału, sekcji) głównego energetyka oraz kierownika działu (wydziału, sekcji) głównego mechanika, o których mowa w § 4 pkt 1 lit. a), może być zatrudniona osoba, która przedstawi dowód ukończenia odpowiedniej wyższej lub średniej szkoły technicznej i odbycia wymaganego stażu pracy zawodowej, przy czym w tym zakresie ustala się następujące minimalne wymagania:

1) w zakładach kategorii I: dyplom magistra inżyniera elektryka, energetyka lub mechanika oraz dowód odbycia co najmniej czteroletniej pracy na stanowiskach osób kierownictwa w zakładzie niższej kategorii lub stanowiskach osób dozoru,

2) w zakładach kategorii II:

a) dyplom magistra inżyniera lub inżyniera elektryka, energetyka albo mechanika oraz dowód odbycia co najmniej trzyletniej pracy na stanowiskach osób kierownictwa w zakładzie niższej kategorii lub stanowiskach osób dozoru albo

b) świadectwo ukończenia odpowiedniej średniej szkoły technicznej (technik elektryk, energetyk lub mechanik) oraz dowód odbycia co najmniej pięcioletniej pracy na stanowiskach osób kierownictwa w zakładzie niższej kategorii lub stanowiskach osób dozoru,

3) w zakładach kategorii III:

a) dyplom magistra inżyniera lub inżyniera elektryka, energetyka albo mechanika oraz dowód odbycia co najmniej dwuletniej pracy na stanowiskach osób dozoru albo

b) ukończenie odpowiedniej średniej szkoły technicznej (technik elektryk, energetyk lub mechanik), albo dyplom mistrza w zawodzie oraz dowód odbycia co najmniej pięcioletniej pracy na stanowiskach osób dozoru.

§ 10. Na stanowiskach kierownika działu (wydziału), o których mowa w § 4 pkt 1 lit. b), może być zatrudniona osoba, która przedstawi dowód ukończenia odpowiedniej wyższej lub średniej szkoły technicznej i odbycia wymaganego stażu pracy zawodowej, przy czym w tym zakresie ustala się następujące minimalne wymagania:

1) dyplom magistra inżyniera lub inżyniera odpowiedniej specjalności oraz dowód odbycia co najmniej rocznej pracy na stanowiskach osób dozoru tego działu lub co najmniej dwuletniej pracy na stanowiskach osób kierownictwa bądź dozoru innych działów lub zakładów eksploatujących podobne urządzenia energetyczne albo

2) świadectwo ukończenia średniej szkoły technicznej odpowiedniej specjalności lub dyplom mistrza w zawodzie oraz dowód odbycia co najmniej trzyletniej pracy na stanowiskach osób dozoru tego działu lub czteroletniej pracy na stanowiskach osób kierownictwa bądź dozoru innych działów lub zakładów eksploatujących podobne urządzenia energetyczne.

§ 11. Na stanowiskach pracy, o których mowa w § 4 pkt 2, mogą być zatrudnione osoby, które przedstawia co najmniej dyplom mistrza w zawodzie lub dowód ukończenia odpowiedniej szkoły zawodowej oraz dowód odbycia co najmniej trzyletniej pracy przy bezpośredniej obsłudze urządzeń energetycznych tego zakładu lub innych eksploatujących podobne urządzenia energetyczne.

Rozdział 3.

Kwalifikacje osób dozoru.

§ 12. Eksploatacja urządzeń energetycznych może być prowadzona tylko pod dozorem osób, które posiadają ustalone w rozporządzeniu kwalifikacje w zakresie eksploatacji właściwej grupy urządzeń energetycznych i otrzymały zaświadczenie kwalifikacyjne.

§ 13. 1. Dozór może sprawować osoba, która przedstawi dowód ukończenia odpowiedniej wyższej lub średniej szkoły technicznej i odbycia wymaganego stażu pracy zawodowej oraz dowód złożenia egzaminu ze znajomości przepisów w zakresie właściwej grupy urządzeń energetycznych, przy czym w zakresie wykształcenia i stażu pracy zawodowej ustala się następujące minimalne wymagania:

1) w zakresie urządzeń energetycznych grup 4, 7, 9, 12, 13 (§ 2 ust. 2):

a) dyplom magistra inżyniera lub inżyniera odpowiedniej specjalności oraz dowód odbycia co najmniej rocznej pracy przy eksploatacji urządzeń energetycznych danej grupy albo

b) świadectwo ukończenia średniej szkoły technicznej odpowiedniej specjalności lub dyplom mistrza w zawodzie oraz dowód odbycia dla techników co najmniej trzyletniej, a dla mistrzów pięcioletniej pracy przy eksploatacji lub naprawach urządzeń energetycznych danej grupy,

2) w zakresie urządzeń energetycznych grup 1, 2, 3, 5, 6, 8, 10, 11, 14 (§ 2 ust. 2):

a) dyplom magistra inżyniera lub inżyniera odpowiedniej specjalności oraz dowód odbycia co naj-

mniej półrocznej pracy przy eksploatacji urządzeń energetycznych danej grupy albo

b) świadectwo ukończenia średniej szkoły technicznej odpowiedniej specjalności lub dyplom mistrza w zawodzie oraz dowód odbycia dla techników co najmniej dwuletniej, a dla mistrzów trzyletniej pracy przy eksploatacji lub naprawach urządzeń energetycznych danej grupy.

2. Do stażu pracy zawodowej, wymienionego w ust. 1, mogą być zaliczone również prace z zakresu nadzoru nad realizacją inwestycji, wykonywane bezpośrednio przy budowie urządzeń energetycznych odpowiedniej grupy, oraz prace przy dokonywaniu odbioru wykonanej inwestycji w zakresie urządzeń energetycznych odpowiedniej grupy.

§ 14. 1. Osoba ubiegająca się o sprawdzenie kwalifikacji występuje z wnioskiem do kierownika zakładu, w którym jest lub ma być zatrudniona, załączając odpowiednie dokumenty.

2. Kierownik zakładu, opierając się na przedstawionych dokumentach, przesyła wniosek z dokumentami do odpowiedniej komisji egzaminacyjnej, zawiadamiając o tym zainteresowanego.

§ 15. 1. Program egzaminu obejmuje:

1) przepisy w zakresie gospodarki paliwowo-energetycznej, a w szczególności w zakresie eksploatacji urządzeń energetycznych i użytkowania paliw i energii z uwzględnieniem wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy oraz bezpieczeństwa pożarowego,

2) normy i warunki techniczne dotyczące właściwej grupy urządzeń energetycznych,

3) instrukcje eksploatacyjno-ruchowe, konserwacyjne i remontowe,

4) zasady postępowania w razie awarii, pożaru lub innego zagrożenia bezpieczeństwa obsługi i otoczenia.

2. Szczegółowy zakres egzaminu komisja egzaminacyjna (§ 16) powinna podać do wiadomości osobom zainteresowanym co najmniej na 30 dni przed terminem egzaminu.

§ 16. 1. Do przeprowadzenia egzaminów powołane są komisje egzaminacyjne.

2. Komisje egzaminacyjne powołują kierownicy jednostek nadrzędnych w porozumieniu z właściwym terenowo okręgowym inspektorem gospodarki paliwowo-energetycznej, z wyjątkiem komisji egzaminacyjnych, o których mowa w ust. 4, ustalając jednocześnie:

1) siedzibę komisji,

2) skład osobowy komisji,

3) wykaz zakładów objętych właściwością komisji,

4) wykaz grup urządzeń energetycznych, w których zakresie będą przeprowadzane egzaminy.

3. Właściwość komisji egzaminacyjnych dla zakładów, dla których z uzasadnionych względów nie będzie celowe powoływanie odrębnych komisji egzaminacyjnych, ustali na pisemny wniosek kierownika zakładu lub jednostki nadrzędnej nad zakładem właściwy terenowo okręgowy inspektorat gospodarki paliwowo-energetycznej.

4. W zakresie urządzeń energetycznych grup 3 i 4

(§ 2 ust. 2) komisje egzaminacyjne powołuje Państwowy Inspektorat Gospodarki Paliwowo-Energetycznej, który może powierzyć organizowanie tych komisji innym jednostkom organizacyjnym lub organom właściwych stowarzyszeń naukowo-technicznych.

§ 17. Do składu komisji egzaminacyjnych powinni być w szczególności powoływani pracownicy Państwowego Inspektoratu Gospodarki Paliwowo-Energetycznej, jednostek nadrzędnych nad zakładami oraz przedstawiciele stowarzyszeń naukowo-technicznych, zarządów okręgów właściwych branżowo związków zawodowych i inspektorzy pracy.

§ 18. 1. Komisja egzaminacyjna przeprowadza egzaminy w zespołach egzaminacyjnych złożonych z 4 do 6 osób.

2. W skład zespołu wchodzi:

1) przewodniczący zespołu wyznaczony przez przewodniczącego komisji,

2) 2 do 4 członków-egzaminatorów z wykształceniem technicznym tak dobranym, aby skład zespołu odpowiadał zakresowi specjalności i zapewniał właściwy przebieg egzaminu,

3) jeden członek-egzaminator z wykształceniem prawniczym.

3. Egzamin jest ustny.

4. O wyniku egzaminu decyduje zespół egzaminacyjny większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Ocenę wyniku egzaminu ustala się jako zadowolający lub niezadowolający.

5. Z przebiegu egzaminu komisja sporządza protokół, który przekazuje jednostce powołującej komisję.

6. W razie niezadowolającego wyniku egzaminu przewodniczący komisji podaje egzaminowanemu termin, po którego upływie może on poddać się ponownie egzaminowi. Termin ten nie może być krótszy od trzech miesięcy.

7. Na podstawie protokołu komisji egzaminacyjnej kierownik jednostki powołującej komisję wystawia zaświadczenie kwalifikacyjne według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia.

8. Jednostka powołująca komisję prowadzi rejestr wystawionych zaświadczeń kwalifikacyjnych i protokołów komisji.

§ 19. Wydane w wyniku egzaminu zaświadczenia kwalifikacyjne zachowują ważność w zakresie tej samej grupy urządzeń energetycznych również w razie zmiany miejsca zatrudnienia osoby dozoru.

§ 20. Pracownicy nowo zatrudnieni na stanowiskach osób dozoru, nie posiadający sprawdzonych kwalifikacji, obowiązani są uzyskać zaświadczenia kwalifikacyjne określone w rozporządzeniu w terminie ustalonym przy zawieraniu umowy o pracę, nie dłuższym jednak niż 6 miesięcy od dnia przystąpienia do pracy.

§ 21. Kierownik jednostki powołującej komisję może na wniosek kierownika zakładu, w porozumieniu z właściwym terenowo okręgowym inspektorem gospodarki paliwowo-energetycznej, zwolnić od obowiązku złożenia egzaminu osoby, których wyniki pracy zawodowej wskazują na znajomość zagadnień objętych programem egzaminu.

§ 22. Sprawdzenie znajomości przepisów na podstawie egzaminu podlega powtórzeniu:

1) na wniosek kierownika zakładu lub kierownika jednostki nadrzędnej oraz inspektora pracy lub właściwego terenowo okręgowego inspektoratu gospodarki paliwowo-energetycznej w razie stwierdzenia, że eksploatacja urządzeń energetycznych prowadzona jest niezgodnie z obowiązującymi przepisami,

2) w razie przerwy w pracy na stanowiskach osób dozoru, jeżeli przerwa ta trwa dłużej niż 5 lat,

3) w zakresie urządzeń energetycznych grup 3 i 4 (§ 2 ust. 2) — okresowo co trzy lata, jeżeli przepisy z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy nie stanowią inaczej.

Rozdział 4.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 23. Zachowują ważność zaświadczenia kwalifikacyjne wydane przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie przepisów technicznej eksploatacji urządzeń elektrycznych w zakładach przemysłowych oraz przepisów eksploatacji elektrowni i sieci.

§ 24. Pracownicy zatrudnieni w dniu wejścia w życie rozporządzenia na stanowiskach osób dozoru, nie posiadający sprawdzonych kwalifikacji, obowiązani są uzyskać zaświadczenia kwalifikacyjne określone w rozporządzeniu w okresie jednego roku od dnia jego wejścia w życie.

§ 25. W wypadkach szczególnie uzasadnionych kierownik jednostki nadrzędnej nad zakładem w porozumieniu z właściwym terenowo okręgowym inspektorem gospodarki paliwowo-energetycznej może zwolnić osobę posiadającą duże doświadczenie zawodowe oraz dobrze wypełniającą powierzone obowiązki od wymagań kwalifikacyjnych w zakresie wykształcenia i stażu pracy na czas nie ograniczony lub ograniczony terminem, w którym pracownik obowiązany jest uzupełnić wykształcenie.

§ 26. 1. Rozporządzenie nie dotyczy osób zatrudnionych w zakładach objętych przepisami prawa górniczego.

2. Zakres stosowania przepisów rozporządzenia do osób zatrudnionych w państwowych gospodarstwach rolnych i państwowych przedsiębiorstwach gospodarki rolnej podległych lub nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa, jak również w zakładach kółek rolniczych oraz rolniczych spółdzielniach produkcyjnych — zostanie uregulowany odrębnie.

§ 27. Jeżeli branżowe przepisy szczególne (np. taryfikatory kwalifikacyjne) przewidują wyższe wymagania kwalifikacyjne dla osób kierownictwa i dozoru, prowadzących eksploatację urządzeń energetycznych, od określonych w rozporządzeniu, mają zastosowanie w tym zakresie postanowienia przepisów szczególnych.

§ 28. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Załącznik do rozporządzenia Ministra
Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierp-
nia 1965 r. (poz. 238).

(Nazwa jednostki powołującej komisję egzaminacyjną)

Wzór

(Format A5)

ZASWIADCZENIE KWALIFIKACYJNE Nr

Na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. w sprawie kwalifikacji osób sprawujących kierownictwo i dozór nad eksploatacją urządzeń energetycznych (Dz. U. Nr 38, poz. 238), w oparciu o wynik egzaminu złożonego w dniu przed komisją egzaminacyjną powołaną przez

(nazwa jednostki powołującej komisję)
(protokół nr) ze znajomości przepisów eksploatacji urządzeń energetycznych z uwzględnieniem wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy oraz innych przepisów związanych z ekonomiczną i bezpieczną eksploatacją, konserwacją i naprawą urządzeń energetycznych zaświadcza się, że

Obywatel
może prowadzić eksploatację urządzeń energetycznych na stanowiskach osób dozoru w zakresie:

- 1)
- 2)
- 3)
- 4)

(wymienić grupy urządzeń energetycznych wraz z ewentualnymi uprawnieniami lub ograniczeniami)

Pleczeń okrągła

(podpis przewodniczącego komisji)

(podpis kierownika jednostki powołującej komisję egzaminacyjną)

(data i miejsce wystawienia)

8

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICHTWA I ENERGETYKI

z dnia 20 sierpnia 1965 r.

sprawie kwalifikacji osób wykonujących usługi w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 9 września 1965 r. Nr 38, poz. 239)

Na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie określa kwalifikacje osób wykonujących usługi w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych oraz tryb i zasady stwierdzania tych kwalifikacji.

2. Przepisy rozporządzenia dotyczą urządzeń energetycznych, wymienionych w § 2 i § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1963 r. w sprawie określenia rodzajów urządzeń energetycznych objętych przepisami ustawy o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 3, poz. 16).

§ 2. Przepisy rozporządzenia stosuje się do na-

stępujących usług (prac) w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych, wykonywanych na zlecenie lub w ramach obowiązków służbowych:

1) warsztatowych konserwacyjno - remontowych przy elektrycznych aparatach i urządzeniach, z wyjątkiem robót spawalniczych oraz mechanicznej obróbki metalu,

2) elektromontażowych i pomiarowo-kontrolnych przy elektrycznych urządzeniach i sieciach o napięciu do 1 kV włącznie,

3) elektromontażowych i pomiarowo-kontrolnych przy elektrycznych urządzeniach i sieciach bez ograniczenia napięcia,

4) konserwacyjno-remontowych aparatury kontrolno-pomiarowej dla pomiarów wielkości elektrycznych,

5) konserwacyjno-remontowych aparatury kontrolno-pomiarowej dla pomiarów wielkości cieplnych, gazów i cieczy,

6) konserwacyjno-remontowych obmurzy oraz izolacji ciepłych kotłów, pieców oraz sieci ciepłych parowych i wodnych,

7) usuwania kamienia kotłowego,

8) konserwacyjno-remontowych przy urządzeniach do przygotowywania wody do kotłów,

9) konserwacyjno-remontowych dotyczących gazowych odbiorników i sieci na ciśnienie do 4 kg/cm², z wyjątkiem prac spawalniczych,

10) konserwacyjno-remontowych dotyczących gazowych odbiorników i sieci na ciśnienie bez ograniczenia, z wyjątkiem prac spawalniczych,

11) remontowo-montażowych przy odbiornikach i sieciach parowych i gorącej wody, z wyjątkiem prac spawalniczych,

12) zduńskich przy domowych piecach i trzonach kuchennych węglowych i koksowych.

§ 3. Osobami wykonującymi usługi w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych są:

1) pracownicy jednostek gospodarki społecznej, zwanych dalej zakładami, którym w ramach ich czynności służbowych kierownictwo zakładu powierza samodzielne wykonywanie prac w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych,

2) osoby, które uzyskały uprawnienia do wykonywania usług w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych na podstawie ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o zezwoleniach na wykonywanie przemysłu, rzemiosła, handlu i niektórych usług przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 224, z 1960 r. Nr 52, poz. 303 i z 1963 r. Nr 22, poz. 113) lub na podstawie prawa przemysłowego.

§ 4. 1. Kierownicy zakładów sporządzają w terminie trzymiesięcznym od dnia wejścia w życie rozporządzenia wykazy stanowisk pracy, na których powinny być zatrudniane osoby odpowiadające przepisom rozporządzenia i którym można powierzać wykonywanie czynności wymienionych w § 2.

2. Wykazy, o których mowa w ust. 1, powinny być bieżąco uzupełniane w miarę potrzeb oraz na żądanie właściwego terenowo okręgowego inspektora gospodarki paliwowo-energetycznej.

Rozdział 2.

Kwalifikacje osób wykonujących usługi w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych.

§ 5. Usługi w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych może wykonywać osoba, która posiada ustalone w rozporządzeniu kwalifikacje i otrzymała zaświadczenie kwalifikacyjne.

§ 6. W zakresie wykształcenia i stażu pracy ustala się następujące minimalne wymagania:

1) świadectwo robotnika wykwalifikowanego w odpowiednim zawodzie lub tytuł czeladnika w zawodzie objętym listą rzemiosł oraz odbycie co najmniej trzyletniej pracy przy prowadzeniu eksploatacji odpowiednich urządzeń energetycznych lub ich konserwacji i naprawach, wykonywanej pod kierunkiem uprawnionych w tym zakresie pracowników, albo

2) ukończenie odpowiedniej zasadniczej szkoły zawodowej lub równorzędnej, odbycie wymaganego wstępnego stażu pracy, a ponadto odbycie co najmniej dwuletniej pracy przy prowadzeniu eksploatacji odpowiednich urządzeń energetycznych lub ich konserwacji i naprawach, wykonywanej pod kierunkiem uprawnionych w tym zakresie pracowników, albo

3) ukończenie odpowiedniej średniej szkoły zawodowej, odbycie wymaganego wstępnego stażu pracy, a ponadto odbycie co najmniej półrocznej pracy przy prowadzeniu eksploatacji odpowiednich urządzeń energetycznych lub ich konserwacji i naprawach, wykonywanej pod kierunkiem uprawnionych w tym zakresie pracowników.

Rozdział 3.

Stwierdzanie kwalifikacji.

§ 7. 1. Osoby wymienione w § 3 pkt 1, ubiegające się o sprawdzenie kwalifikacji, występują z wnioskiem do kierownika zakładu, w którym są lub mają być zatrudnione, załączając odpowiednie dokumenty.

2. Osoby wymienione w § 3 pkt 2 występują z wnioskiem do izby rzemieślniczej.

3. Kierownik zakładu (izba rzemieślnicza), opierając się na przedstawionych dokumentach, przesyła wnioski z załączonymi dokumentami do odpowiedniej komisji egzaminacyjnej, zawiadamiając o tym zainteresowanego.

§ 8. 1. Program egzaminu obejmuje:

1) warunki techniczne budowy właściwych urządzeń energetycznych z uwzględnieniem wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy oraz bezpieczeństwa pożarowego,

2) instrukcje eksploatacyjno-ruchowe, konserwacyjne i remontowe,

3) normy dotyczące konserwacji i naprawy właściwych urządzeń energetycznych,

4) zasady postępowania w razie pożaru lub innego zagrożenia bezpieczeństwa obsługi i otoczenia oraz zasady udzielania pierwszej pomocy.

2. Szczegółowy zakres egzaminu komisja egzaminacyjna powinna podać do wiadomości osobom zainteresowanym co najmniej na 30 dni przed terminem egzaminu.

§ 9. 1. Do przeprowadzenia egzaminów powołane są komisje egzaminacyjne.

2. Komisje egzaminacyjne powołują kierownicy zakładów.

3. Kierownik jednostki nadrzędnej może powołać wspólną komisję egzaminacyjną dla kilku podległych zakładów, ustalając właściwość komisji egzaminacyjnych dla zakładów, dla których nie będzie celowe powoływanie odrębnych komisji egzaminacyjnych.

4. Dla osób określonych w § 3 pkt 2 komisje egzaminacyjne powołują izby rzemieślnicze.

5. W zakresie usług wymienionych w § 2 pkt 1, 2 i 3 komisje egzaminacyjne powołuje Państwowy Inspektorat Gospodarki Paliwowo-Energetycznej,

który może powierzyć organizowanie tych komisji innym jednostkom organizacyjnym lub organom właściwych stowarzyszeń naukowo-technicznych.

§ 10. 1. Do składu komisji egzaminacyjnych powołuje się osoby sprawujące kierownictwo i dozór nad eksploatacją urządzeń energetycznych oraz inne osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje w zakresie wykształcenia i stażu pracy zawodowej.

2. Do składu komisji egzaminacyjnych powinni być w szczególności powoływani pracownicy jednostek nadrzędnych nad zakładami, przedstawiciele stowarzyszeń naukowo-technicznych, zarządów okręgów właściwych branżowo związków zawodowych i inspektorzy pracy.

§ 11. 1. Komisja egzaminacyjna przeprowadza egzaminy w zespołach egzaminacyjnych złożonych co najmniej z 4 osób.

2. W skład zespołu wchodzi:

1) przewodniczący zespołu, wyznaczony przez przewodniczącego komisji,

2) co najmniej trzech członków-egzaminatorów z wykształceniem technicznym tak dobranym, aby skład zespołu odpowiadał zakresowi specjalności i zapewniał właściwy przebieg egzaminu.

3. Egzamin jest ustny.

4. O wyniku egzaminu decyduje zespół egzaminacyjny większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Ocenę wyniku egzaminu ustala się jako zadowalający lub niezadowalający.

5. Z przebiegu egzaminu komisja sporządza protokół i przekazuje go kierownikowi jednostki, przy której komisja działa.

6. W razie niezadowalającego wyniku egzaminu przewodniczący komisji podaje egzaminowanemu termin, po którego upływie może on poddać się ponownie egzaminowi. Termin ten nie może być krótszy od 3 miesięcy.

7. Na podstawie protokołu komisji egzaminacyjnej kierownik jednostki, przy której komisja działa, wystawia zaświadczenie kwalifikacyjne według wzoru, stanowiącego załącznik do rozporządzenia.

§ 12. Wydane w wyniku egzaminu zaświadczenia kwalifikacyjne zachowują ważność w zakresie tych samych usług dotyczących konserwacji i naprawy odpowiednich urządzeń energetycznych również w razie zmiany miejsca zatrudnienia osoby wykonującej usługi.

§ 13. Kierownicy zakładów (§ 3 pkt 1) mogą zwolnić od obowiązku złożenia egzaminu osoby, które złożyły z wynikiem zadowalającym egzamin przewidziany w rozporządzeniu Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. w sprawie kwalifikacji osób sprawujących kierownictwo i dozór nad eksploatacją urządzeń energetycznych (Dz. U. Nr 38, poz. 238) lub w rozporządzeniu Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. w sprawie wykazu stanowisk i kwalifikacji osób obsługujących urządzenia energetyczne (Dz. U. Nr 38, poz. 240).

§ 14. Sprawdzenie znajomości przepisów na podstawie egzaminu podlega powtórzeniu:

1) na wniosek kierownika zakładu lub kierownika jednostki nadrzędnej (w stosunku do osób wymienionych w § 3 pkt 2 — na wniosek izby rzemieślniczej) oraz na wniosek inspektora pracy lub właściwego terenowo okręgowego inspektora gospodarki paliwowo-energetycznej w razie stwierdzenia, że konserwacja lub naprawy urządzeń energetycznych prowadzone są niezgodnie z obowiązującymi przepisami,

2) w razie przerwy w pracy przy wykonywaniu usług w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych, jeżeli przerwa ta trwa dłużej niż 2 lata,

3) w zakresie usług wymienionych w § 2 pkt 1, 2 i 3 — okresowo co 2 lata, jeżeli przepisy z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy nie stanowią inaczej.

Rozdział 4.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 15. Zachowują ważność zaświadczenia kwalifikacyjne wydane przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie przepisów technicznej eksploatacji urządzeń elektrycznych w zakładach przemysłowych oraz przepisów eksploatacji elektrowni i sieci.

§ 16. Osoby wykonujące w dniu wejścia w życie rozporządzenia usługi w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych, nie posiadające sprawdzonych kwalifikacji, obowiązane są uzyskać zaświadczenie kwalifikacyjne określone w rozporządzeniu w okresie jednego roku od dnia jego wejścia w życie.

§ 17. W wypadkach szczególnie uzasadnionych kierownik jednostki nadrzędnej nad zakładem zatrudniającym pracownika (w stosunku do osób wymienionych w § 3 pkt 2 — izba rzemieślnicza), w porozumieniu z właściwym terenowo okręgowym inspektoratem gospodarki paliwowo-energetycznej, może zwolnić osobę, posiadającą duże doświadczenie zawodowe oraz dobrze wypełniającą powierzone obowiązki, od wymagań kwalifikacyjnych w zakresie wykształcenia i stażu pracy na czas nie ograniczony lub ograniczony terminem, w którym pracownik obowiązany jest uzupełnić wykształcenie.

§ 18. Rozporządzenie nie dotyczy osób zatrudnionych w zakładach objętych przepisami prawa górniczego.

§ 19. Jeśli branżowe przepisy szczególne (np. taryfikatory kwalifikacyjne) przewidują wyższe wymagania kwalifikacyjne w zakresie wykształcenia i stażu pracy dla osób wykonujących usługi w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych od określonych w rozporządzeniu, mają zastosowanie w tym zakresie postanowienia przepisów szczególnych.

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Załącznik do rozporządzenia Ministra
Górnictwa i Energetyki z dnia 20
sierpnia 1965 r. (poz. 239)

(Nazwa jednostki powołującej komisję egzaminacyjną)

Wzór
(Format A5)

ZAŚWIADCZENIE KWALIFIKACYJNE Nr

Na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. w sprawie kwalifikacji osób wykonujących usługi w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych (Dz. U. Nr 38, poz. 239), w oparciu o wynik egzaminu złożonego w dniu

przed komisją egzaminacyjną powołaną przez
(nazwa jednostki powołującej komisję)
(protokół nr) ze znajomości warunków technicznych budowy odpowiednich urządzeń energetycznych oraz znajomości przepisów związanych z właściwą konserwacją i naprawą urządzeń energetycznych z uwzględnieniem wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy i bezpieczeństwa pożarowego zaświadcza się, że

Obywatel
może wykonywać konserwację i naprawę urządzeń energetycznych w zakresie prac:

- 1)
- 2)
- 3)
- 4)

Pieczęć okrągła

(wymienić rodzaje prac, o których mowa w § 2 rozporządzenia, oraz ewentualne uprawnienia lub ograniczenia)

(podpis przewodniczącego komisji)

(podpis kierownika jednostki powołującej
komisję egzaminacyjną)

(data i miejsce wystawienia)

9

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 20 sierpnia 1965 r.

w sprawie wykazu stanowisk i kwalifikacji osób obsługujących urządzenia energetyczne.

(Dziennik Ustaw z dnia 9 września 1965 r. Nr 38, poz. 240)

Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie określa wykaz stanowisk i kwalifikacje osób obsługujących urządzenia energetyczne w społeczniczonych przedsiębiorstwach (zakładach) przemysłowych i usługowych, zwanych dalej zakładami, oraz tryb i zasady stwierdzania tych kwalifikacji.

§ 2. Przepisy rozporządzenia dotyczą urządzeń energetycznych, wymienionych w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1963 r. w sprawie określenia rodzajów urządzeń energetycznych objętych przepisami ustawy o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 3, poz. 16).

§ 3. 1. Osobami obsługującymi urządzenia energetyczne, zwanymi dalej osobami obsługi, są pracownicy zakładów, którym w ramach ich czynności służbowych powierza się bezpośrednio prowadzenie eksploatacji (obsługi) jednego urządzenia energetycznego lub grupy takich urządzeń.

2. Wykaz stanowisk osób obsługi, do których mają zastosowanie przepisy rozporządzenia, z podziałem urządzeń energetycznych na odpowiednie grupy, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 4. 1. W oparciu o wykaz określony w § 3 kierownicy zakładów sporządzają w terminie trzymiesięcznym od dnia wejścia w życie rozporządzenia zakładowe wykazy stanowisk pracy, na których mogą być zatrudniane tylko osoby odpowiadające przepisom rozporządzenia.

2. Wykazy, o których mowa w ust. 1, powinny być bieżąco uzupełniane w miarę potrzeb oraz na żądanie właściwego terenowo okręgowego inspektoratu gospodarki paliwowo-energetycznej.

Rozdział 2.

Kwalifikacje osób obsługi.

§ 5. Obsługę urządzeń energetycznych może prowadzić tylko osoba, która posiada ustalone w rozporządzeniu kwalifikacje w zakresie eksploatacji urządzeń energetycznych odpowiedniej grupy i otrzymała zaświadczenie kwalifikacyjne.

§ 6. W zakresie wykształcenia i stażu pracy zawodowej ustala się dla osób obsługi następujące minimalne wymagania:

1) świadectwo robotnika wykwalifikowanego w odpowiednim zawodzie oraz odbycie co najmniej sześciomiesięcznej praktyki pod kierunkiem doświadczonego pracownika przy prowadzeniu eksploatacji urządzenia energetycznego odpowiedniej grupy albo

2) ukończenie odpowiedniej zasadniczej szkoły zawodowej lub równorzędnej, odbycie wymaganego wstępnego stażu pracy, a ponadto odbycie co najmniej trzymiesięcznej praktyki pod kierunkiem doświadczonego pracownika przy prowadzeniu eksploatacji urządzenia energetycznego odpowiedniej grupy, albo

3) ukończenie odpowiedniej średniej szkoły zawodowej, odbycie wymaganego wstępnego stażu pracy, a ponadto odbycie co najmniej jednomiesięcznej praktyki pod kierunkiem doświadczonego pracownika przy prowadzeniu eksploatacji urządzenia energetycznego odpowiedniej grupy.

Rozdział 3.

Stwierdzanie kwalifikacji.

§ 7. 1. Osoba ubiegająca się o sprawdzenie kwalifikacji występuje z wnioskiem do kierownika zakładu, w którym jest lub ma być zatrudniona, załączając odpowiednie dokumenty.

2. Kierownik zakładu, opierając się na przedstawionych dokumentach przesyła wniosek z dokumentami do odpowiedniej komisji egzaminacyjnej, zawiadamiając o tym zainteresowanego.

§ 8. 1. Program egzaminu obejmuje:

1) przepisy eksploatacji urządzeń energetycznych odpowiedniej grupy oraz użytkowania paliw i energii w tych urządzeniach z uwzględnieniem wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy oraz bezpieczeństwa pożarowego,

2) instrukcje eksploatacyjno-ruchowe,

3) zasady postępowania w razie awarii, pożaru lub innego zagrożenia bezpieczeństwa obsługi i otoczenia oraz zasady udzielania pierwszej pomocy.

2. Szczegółowy zakres egzaminu komisja egzaminacyjna powinna podać do wiadomości osobom zainteresowanym co najmniej 30 dni przed terminem egzaminu.

§ 9. 1. Do przeprowadzenia egzaminów powołane są komisje egzaminacyjne.

2. Komisje egzaminacyjne powołują kierownicy zakładów.

3. Kierownik jednostki nadrzędnej może powołać wspólne komisje egzaminacyjne dla kilku podległych zakładów, ustalając właściwość komisji egzaminacyjnych dla zakładów, dla których nie jest celowe powoływanie odrębnych komisji egzaminacyjnych.

4. Dla osób obsługi urządzeń elektroenergetycz-

nych (poz. 6 i 7 wykazu stanowisk osób obsługi urządzeń energetycznych, stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia), komisje egzaminacyjne powołuje Państwowy Inspektorat Gospodarki Paliwowo-Energetycznej, który może powierzyć organizowanie tych komisji innym jednostkom organizacyjnym lub organom właściwych stowarzyszeń naukowo-technicznych.

§ 10. 1. Do składu komisji egzaminacyjnych powołuje się osoby sprawujące kierownictwo i dozór nad eksploatacją urządzeń energetycznych oraz inne osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje w zakresie wykształcenia i stażu pracy zawodowej.

2. Do składu komisji egzaminacyjnych powinni być w szczególności powoływani pracownicy jednostek nadrzędnych nad zakładami, przedstawiciele stowarzyszeń naukowo-technicznych, zarządów okręgów właściwych branżowo związków zawodowych i inspektorzy pracy.

§ 11. 1. Komisja egzaminacyjna przeprowadza egzaminy w zespołach egzaminacyjnych złożonych co najmniej z 4 osób.

2. W skład zespołu wchodzi:

1) przewodniczący zespołu, wyznaczony przez przewodniczącego komisji,

2) co najmniej dwóch członków-egzaminatorów z wykształceniem technicznym tak dobranym, aby skład zespołu odpowiadał zakresowi specjalności i zapewniał właściwy przebieg egzaminu,

3) jeden członek-egzaminator z wykształceniem prawniczym.

3. Egzamin jest ustny.

4. O wyniku egzaminu decyduje zespół egzaminacyjny większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Ocenę wyniku egzaminu ustala się jako zadowolający lub niezadowolający.

5. Z przebiegu egzaminu komisja sporządza protokół i przekazuje go kierownikowi jednostki, przy której komisja działa.

6. W razie niezadowolającego wyniku egzaminu przewodniczący komisji podaje egzaminowanemu termin, po którego upływie może on poddać się ponownie egzaminowi. Termin ten nie może być krótszy od trzech miesięcy.

7. Na podstawie protokołu komisji egzaminacyjnej kierownik jednostki, przy której komisja działa, wystawia zaświadczenie kwalifikacyjne według wzoru, stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 12. Wydane w wyniku egzaminu zaświadczenia kwalifikacyjne zachowują ważność w zakresie obsługi urządzeń energetycznych tej samej grupy również w razie zmiany miejsca zatrudnienia osoby obsługi.

§ 13. Kierownicy zakładów mogą zwolnić od obowiązku złożenia egzaminu osoby, które złożyły z wynikiem zadowolającym egzamin przewidziany w rozporządzeniu Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. w sprawie kwalifikacji osób sprawujących kierownictwo i dozór nad eksploatacją urządzeń energetycznych (Dz. U. Nr 38, poz. 238) lub w rozporządzeniu Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. w sprawie kwalifikacji osób wykonujących usługi w zakresie konserwacji i naprawy urządzeń energetycznych (Dz. U. Nr 38, poz. 239).

§ 14. Sprawdzenie znajomości przepisów na podstawie egzaminu podlega powtórzeniu:

1) na wniosek kierownika zakładu lub kierownika jednostki nadrzędnej oraz na wniosek inspektora pracy lub właściwego terenowo okręgowego inspektora gospodarki paliwowo-energetycznej w razie stwierdzenia, że eksploatacja urządzeń energetycznych prowadzona jest niezgodnie z obowiązującymi przepisami,

2) w razie przerwy w pracy na stanowisku osoby obsługi urządzeń energetycznych, jeżeli przerwa ta trwa dłużej niż 2 lata,

3) w zakresie stanowisk osób obsługi, o których mowa w poz. 6 i 7 wykazu stanowisk osób obsługi urządzeń energetycznych, stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia — okresowo co dwa lata, jeżeli przepisy z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy nie stanowią inaczej.

Rozdział 4.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 15. Zachowują ważność zaświadczenia kwalifikacyjne wydane przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie przepisów eksploatacji technicznej urządzeń elektrycznych w zakładach przemysłowych oraz przepisów eksploatacji elektrowni i sieci.

§ 16. Pracownicy zatrudnieni w dniu wejścia w życie rozporządzenia na stanowiskach osób obsługi urządzeń energetycznych, nie posiadający sprawdzonych kwalifikacji, obowiązani są uzyskać zaświadczenia kwalifikacyjne określone w rozporządzeniu w okresie jednego roku od dnia jego wejścia w życie.

§ 17. W wypadkach szczególnie uzasadnionych kierownik zakładu zatrudniającego pracownika, w porozumieniu z właściwym terenowo okręgowym inspektorem gospodarki paliwowo-energetycznej, może zwolnić osobę posiadającą duże doświadczenie zawodowe oraz dobrze wypełniającą powierzone obowiązki od wymagań kwalifikacyjnych w zakresie wykształcenia i stażu pracy na czas nie ograniczony lub ograniczony terminem, w którym pracownik obowiązany jest uzupełnić wykształcenie.

§ 18. Rozporządzenie nie dotyczy osób zatrudnionych w zakładach objętych przepisami prawa górniczego.

§ 19. Jeśli branżowe przepisy szczególne (np. taryfikatory kwalifikacyjne) przewidują wyższe wymagania kwalifikacyjne w zakresie wykształcenia i stażu pracy zawodowej dla osób obsługi urządzeń energetycznych od określonych w rozporządzeniu, mają zastosowanie w tym zakresie postanowienia przepisów szczególnych.

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Górnictwa i Energetyki: w. z. *K. Fabris*

Załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. (poz. 240)

WYKAZ STANOWISK OSÓB OBSŁUGI URZĄDZEŃ ENERGETYCZNYCH

1. Palacz kotłów wodnych o temperaturze wody do 115°C lub parowych o nadciśnieniu do 0,7 kg/cm².

2. Palacz kotłów wodnych o temperaturze wody 115°C i powyżej oraz kotłów parowych płomienicowych, płomienicowo-płomieniówkowych oraz typu La Monta z rusztem mechanicznym i nadciśnieniu do 10 kg/cm².

3. Palacz kotłów parowych wodnorurkowych z rusztem mechanicznym oraz typu La Monta z paleniskami na pył, olej opałowy lub gaz.

4. Palacz kotłów parowych wszystkich typów.

5. Osoby obsługi odbiorników pary i wody gorącej oraz sieci, z wyjątkiem turbin i silników.

6. Elektryk, elektroenergetyk, aparatowy i inne osoby obsługi urządzeń elektroenergetycznych zasilających, rozdzielczych, sieciowych, napędowych i innych o napięciu do 1 kV łącznie.

7. Elektryk, elektroenergetyk, aparatowy i inne osoby obsługi urządzeń elektroenergetycznych zasilających, rozdzielczych, sieciowych, napędowych i innych bez ograniczenia napięcia.

8. Nagrzewnicowy, garowy i gardzielowy wielkiego pieca.

9. Piecowy pieców elektrycznych, gazowych oraz na paliwa płynne i stałe (piecowy, tyglowy, wypalacz, sużarniczny, topiarz itp.).

10. Czadnicowy (generatorowy), piecowy pieców koksowniczych, wylewni.

11. Zbiornikowy, regulatorowy, odwadniaczowy, obchodowy, kontroler instalacji lub gazociągu, aparatowy i inne osoby obsługi urządzeń i sieci gazowych o nadciśnieniu nominalnym do 4 kg/cm² łącznie.

12. Zbiornikowy, regulatorowy, odwadniaczowy, obchodowy, kontroler gazociągu, aparatowy i inne osoby obsługi urządzeń i sieci gazowych, bez ograniczenia ciśnienia.

13. Maszynista turbiny, silnika i zespołu prądotwórczego.

14. Maszynista pomp.

15. Maszynista ssawy, wentylatora, dmuchawy, sprężarki, przetłocznicy.

16. Maszynista młyna.

Załącznik nr 2 do rozporządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. (poz. 240)

(Nazwa jednostki powołującej komisję egzaminacyjną)

Wzór
(Format A5)

ZASWIADCZENIE KWALIFIKACYJNE Nr

Na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. w sprawie wykazu stanowisk i kwalifikacji osób obsługujących urządzenia energetyczne (Dz. U. Nr 38, poz. 240), w oparciu o wynik egzaminu złożonego w dniu przed komisją egzaminacyjną powołaną przez

(nazwa jednostki powołującej komisję)
(protokół nr) ze znajomości przepisów eksploatacji urządzeń energetycznych z uwzględnieniem wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy oraz bezpieczeństwa pożarowego oraz innych przepisów związanych z ekonomiczną i racjonalną gospodarką paliwowo-energetyczną zaświadcza się, że

Obywatel
może prowadzić eksploatację urządzeń energetycznych w zakresie stanowisk:

- 1)
- 2)
- 3)
- 4)

(wymienić rodzaje stanowisk oraz ewentualne uprawnienia lub ograniczenia)

Pleczeć okrągła

(podpis przewodniczącego komisji)

(podpis kierownika jednostki powołującej komisję egzaminacyjną)

(data i miejsce wystawienia)

10

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 31 sierpnia 1965 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyjęć na zaoczne studia zawodowe w wyższych szkołach rolniczych.

(Dziennik Ustaw z dnia 13 września 1965 r. Nr 39, poz. 249)

Na podstawie art. 49 ust. 4 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1965 r. Nr 16, poz. 114) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 1962 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyjęć na zaoczne studia zawodowe w wyższych szkołach rolniczych (Dz. U. Nr 7, poz. 34) wprowadza się następującą zmianę:

1) w § 1 pkt 2, § 2, § 3, § 4, § 5 i § 6 pkt 2 wyrazy

„co najmniej 3 lata” zastępuje się wyrazami „co najmniej rok”,

2) w § 6 pkt 1 i § 7 wyrazy „3-letni staż pracy” zastępuje się wyrazami „co najmniej roczny staż pracy”,

3) w § 11 ust. 2 wyrazy „3-letniego stażu pracy” zastępuje się wyrazami „rocznego stażu pracy”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Szkolnictwa Wyższego: *H. Golański*

11

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 28 sierpnia 1965 r.

w sprawie kwalifikacji zawodowych nurków oraz działalności Komisji Kwalifikacyjnej dla Nurków.

(Monitor Polski z dnia 20 września 1965 r. Nr 49, poz. 265)

Na podstawie § 3 ust. 2, § 4 i § 37 ust. 2 rozporządzenia Ministrów Żeglugi, Zdrowia i Opieki Społecznej, Przemysłu Ciężkiego, Budownictwa i Prze-

mysłu Materiałów Budowlanych oraz Komunikacji i Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej z dnia 25 stycznia 1965 r. w sprawie bezpieczeństwa

i higieny pracy nurków (Dz. U. Nr 6, poz. 25) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kandydatem na nurka może być osoba, która:

1) ukończyła 20 lat, a nie przekroczyła 30 lat życia,

2) posiada świadectwo ukończenia co najmniej szkoły podstawowej,

3) posiada co najmniej świadectwo robotnika wykwalifikowanego w jednej ze specjalności: spawacz, ślusarz, monter maszynowy, monter kadłubowy, cieśla, zbrojarz, betoniarz lub świadectwo motoryzisty okrętowego albo marynarza,

4) odpowiada warunkom zdrowotnym określonym odrębnymi przepisami.

§ 2. 1. Zawód nurka może wykonywać osoba, która:

1) ukończyła kurs nurków i złożyła przed Komisją określoną w § 7 wymagany egzamin, otrzymała dokument kwalifikacyjny oraz książeczkę nurka albo

2) ukończyła szkolenie w specjalności nurka w Marynarce Wojennej, udokumentowane świadectwem, oraz otrzymała książeczkę nurka.

2. Osoby, które nabyły kwalifikacje nurka w Marynarce Wojennej, są obowiązane złożyć przed Komisją egzamin, jeżeli przerwa w nurkowaniu trwała dłużej niż jeden rok.

§ 3. 1. Ustanawia się następujące stopnie nurków:

1) młodszy nurek,

2) nurek,

3) starszy nurek.

2. Na dowód posiadanych kwalifikacji Komisja wydaje następujące dokumenty kwalifikacyjne:

1) młodszemu nurkowi — zaświadczenie,

2) nurkowi — świadectwo,

3) starszemu nurkowi — dyplom.

§ 4. 1. Zaświadczenie młodszego nurka może otrzymać osoba, która odpowiada warunkom na kandydata na nurka oraz złoży egzamin praktyczny i teoretyczny.

2. Świadectwo nurka może otrzymać osoba, która:

1) posiada zaświadczenie młodszego nurka i przepracowała w tym charakterze co najmniej 3 lata,

2) posiada świadectwo ukończenia kursu pletwonurków,

3) złożyła egzamin teoretyczny i praktyczny.

3. Dyplom starszego nurka może otrzymać osoba, która:

1) posiada świadectwo nurka i przepracowała w tym charakterze co najmniej 3 lata,

2) złożyła egzamin teoretyczny i praktyczny.

§ 5. Osoba, która:

1) posiada dyplom starszego nurka i co najmniej roczny staż pracy w tym zawodzie albo

2) posiada wykształcenie odpowiednie do prowadzenia danych robót (technik, hydrotechnik, inżynier itp.) oraz złożyła egzamin teoretyczny z zakresu umiejętności starszego nurka może otrzymać uprawnienia kierownika robót nurkowych.

§ 6. Ustala się następujące uprawnienia zawodowe:

1) młodszy nurek:

a) wykonywanie drobnych prac samodzielnych na głębokości do 13 m na wodach stojących,

b) wykonywanie prac na głębokościach ponad 13 m w asyście nurka lub starszego nurka;

2) nurek:

a) wykonywanie samodzielnych prac na różnych głębokościach,

b) podpisywanie dokumentów dotyczących drobnych prac podwodnych;

3) starszy nurek:

a) wykonywanie wszelkich prac podwodnych na różnych głębokościach i w różnych warunkach,

b) podpisywanie wszelkich dokumentów dotyczących prac podwodnych,

c) kierowanie zespołem nurków pod wodą;

4) kierownik robót nurkowych:

— kierowanie pracami nurkowymi.

§ 7. Powołuje się Komisję Kwalifikacyjną dla Nurków, zwaną w treści zarządzenia „Komisją”.

§ 8. 1. Ustala się następujący skład Komisji:

1) przewodniczący,

2) zastępca przewodniczącego,

3) sekretarz,

4) członkowie:

przedstawiciel Instytutu Medycyny Morskiej,

przedstawiciel Gdańskiego Urzędu Morskiego,

przedstawiciel Dowództwa Marynarki Wojennej,

przedstawiciel Zarządu Głównego Związku Zawodowego Marynarzy i Portowców,

5) zespół egzaminatorów.

2. Przewodniczącego Komisji i jego zastępcę powołuje Minister Żeglugi.

3. Sekretarza Komisji powołuje jej przewodniczący.

4. Przedstawicieli, o których mowa w ust. 1, delegują właściwe organy przedstawiając przewodniczącemu Komisji imienną listę obejmującą przedstawiciela i co najmniej jednego zastępcę.

5. W posiedzeniach sesji egzaminacyjnych biorą udział członkowie Komisji wymienieni w ust. 1 pkt 1—4 oraz zaleźnie od potrzeb zespół 2—5 egzaminatorów z przedmiotów fachowych. Egzaminatorów powołuje przewodniczący Komisji.

6. O rozpatrywaniu przez Komisję spraw dotyczących nurków zatrudnionych w określonym zakładzie pracy przewodniczący Komisji zawiadamia zakładowca, który ma prawo delegować swojego przedstawiciela do Komisji. Przedstawiciel ten ma głos doradczy.

§ 9. Do zadań Komisji należy:

1) rozpatrywanie wniosków składanych przez osoby ubiegające się o uzyskanie uprawnień do wykonywania zawodu nurka bądź uprawnienia kierownika robót nurkowych,

2) sprawdzanie posiadanych przez zainteresowane osoby kwalifikacji w zakresie przewidzianym zarządzeniem,

3) przeprowadzanie egzaminów teoretycznych i praktycznych,

4) wydawanie odpowiednich dokumentów kwalifikacyjnych,

5) opiniowanie w sprawach wydawania książeczki nurka.

§ 10. 1. Komisja działa przy Gdańskim Urzędzie Morskim z siedzibą w Gdyni. W uzasadnionych wypadkach Komisja może odbywać sesje wyjazdowe.

2. Członkowie Komisji za udział w posiedzeniach otrzymują wynagrodzenia w wysokości 38 zł, a prze-

wodniczący Komisji — 57 zł za posiedzenie na zasadach określonych przepisami uchwały nr 38 Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1954 r. w sprawie trybu powoływania komisji resortowych i wynagrodzenia za udział w posiedzeniach (Monitor Polski Nr A-30, poz. 442).

3. Opłata za egzamin wynosi 200 zł.

4. Nadzór administracyjny nad działalnością Komisji sprawuje dyrektor Gdańskiego Urzędu Morskiego.

5. Wydatki związane z działalnością Komisji pokrywa Gdański Urząd Morski.

§ 11. 1. Komisja opracuje zasady działalności, a mianowicie:

- 1) regulamin wewnętrzny działania Komisji,
- 2) regulamin egzaminów.

2. Regulaminy, o których mowa w ust. 1, podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Żeglugi.

§ 12. 1. Książeczka nurka jest dokumentem uprawniającym do wykonywania zawodu nurka. Dokonywane są w niej zapisy dotyczące warunków zdrowotnych i kwalifikacji zawodowych oraz przebiegu pracy.

2. Książeczkę nurka wydaje Gdański Urząd Morski na podstawie opinii Komisji.

3. Komisja wydaje opinię na podstawie pisemnego wniosku zainteresowanego po sprawdzeniu przedstawionych dokumentów, a mianowicie aktualnych świadectw zdrowia, dokumentów kwalifikacyjnych oraz wyników złożonego egzaminu.

§ 13. Zakres praktycznych i teoretycznych wiadomości wymagany w zawodzie nurka oraz wzór dokumentów wydawanych na dowód posiadanych kwalifikacji i uprawnień (§ 3 ust. 2, § 5 i § 12) określi instrukcja Ministra Żeglugi.

§ 14. 1. Nurkowie, którzy w dniu 14 lutego 1965 r. wykonywali zawód nurka, a nie posiadają wymaganych dokumentów kwalifikacyjnych przewidzianych niniejszym zarządzeniem, obowiązani są w ciągu 12 miesięcy od dnia wejścia w życie zarządzenia poddać się weryfikacji.

2. Weryfikację przeprowadza Komisja opierając się na poniższych zasadach:

1) udokumentowanie wykonywania w ciągu 4 lat pracy w zakresie wymaganym dla nurka oraz pracowania ogółem w zawodzie nurka co najmniej 8 lat — może być uznane za wystarczające do przyznania stopnia starszego nurka,

2) udokumentowanie wykonywania w ciągu 5 lat pracy w zakresie wymaganym dla młodszego nurka — może być uznane za wystarczające do przyznania stopnia nurka,

3) udokumentowanie wykonywania w ciągu co najmniej jednego roku pracy w zakresie wymaganym dla młodszego nurka — może być uznane za wystarczające do przyznania stopnia młodszego nurka.

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1965 r.

Minister Żeglugi: J. Burakiewicz

12

WYTYCZNE Nr 17

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 5 sierpnia 1965 r.

w sprawie szczegółowego sposobu i terminów oraz trybu obiegu dokumentacji związanej z przyznawaniem przejściowego dodatku mieszkaniowego.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 1 października 1965 r. Nr 5, poz. 14)

Na podstawie § 15 uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego ustala się, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

1. Ilekroć w wytycznych jest mowa o

— „uchwale”, należy rozumieć przez to uchwałę nr 187 z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego,

— „dodatku”, należy przez to rozumieć przejściowy dodatek mieszkaniowy, wprowadzony cytowaną wyżej uchwałą,

— „pełnym dodatku”, należy przez to rozumieć wysokość dodatku ustaloną przez administrację domu mieszkalnego, na uprawnionego, na okres do końca 1965 r. i wykazaną w wyciągu z karty lokatorskiej,

— „wyciągu”, należy przez to rozumieć wyciąg z karty lokatorskiej,

— „zarobku bazowym”, należy przez to rozumieć średniomiesięczny zarobek netto (po potrąceniu jedynie podatku od wynagrodzeń) z okresu od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r.,

— „pracodawcy”, należy przez to rozumieć pierwszego pracodawcę (płatnika).

2. Dodatek wypłacany jest w okresach miesięcznych. Pierwsza wypłata dodatku następuje:

— pracownikom pobierającym wynagrodzenie z dołu — w terminie ostatecznej wypłaty zarobków za wrzesień,

— pracownikom pobierającym wynagrodzenie z góry — łącznie z wynagrodzeniem za październik.

W następnych miesiącach wypłata dodatku następuje w obowiązujących terminach wypłaty wynagrodzeń, zarówno dla pracowników płatnych z dołu jak i z góry.

3. Wypłata dodatków powinna następować przez listę płac i być wykazywana w odrębnej pozycji. Kwota dodatku nie podlega opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń.

II. Czynności, które zakład pracy powinien wykonać przed pierwszą wypłatą dodatku.

1. W przedstawionym przez pracownika wyciągu zakład pracy wpisuje w poz. 2 zarobek bazowy.

Zarobek bazowy jest to średniomiesięczny zarobek netto (po potrąceniu jedynie podatku od wynagrodzeń), uzyskany u głównego pracodawcy (pierw-

szego płatnika), ustalony przez podzielenie zarobków netto z okresu od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r. przez liczbę przepracowanych w tym okresie miesięcy.

2. O ile przez część okresu, za który oblicza się zarobek bazowy (I.IX.1964 r. — 31.VIII.1965 r.) pracownik zatrudniony był u innego (poprzedniego) głównego pracodawcy — aktualny główny pracodawca obowiązany jest do:

a) obliczenia i wykazania w jednej pozycji (poz. 2 wyciągu) średniomiesięcznego zarobku netto, uzyskanego za cały okres zatrudnienia w czasie od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r. w oparciu o:

- zarobki uzyskane w aktualnym miejscu pracy oraz

- zarobki uzyskane u poprzedniego (poprzednich) głównego pracodawcy, na podstawie zaświadczeń przedłożonych przez pracownika, a wydanych pracownikowi i poświadczonych przez każdego z poprzednich głównych pracodawców,

b) stwierdzenia na podstawie dokumentów przedstawionych przez pracownika, czy pracownik nie będący najemcą (głównym lokatorem) przepracował w okresie, za który oblicza się zarobek bazowy, łącznie co najmniej 9 miesięcy.

3. W przypadkach gdy w okresie stanowiącym podstawę dla obliczenia zarobku bazowego, pracownik uzyskał u aktualnego pracodawcy awans lub gdy zwiększenie jego zarobków nastąpiło w wyniku regulacji płac, zarobek bazowy należy obliczać tak, jakby awans lub regulacja płac miały miejsce od I.IX.1964 r.

Przykład: Pracownik z dniem 1 lipca 1965 r. otrzymał awans w wysokości 200 zł brutto. W takim przypadku faktycznie uzyskane zarobki za m-ce IX, X, XI i XII 1964 r. oraz I, II, III, IV, V i VI 1965 r. należy dla celów obliczeniowych powiększyć o 200 zł w każdym z podanych miesięcy. Od tak powiększonych zarobków należy odliczyć w każdym miesiącu podatek od wynagrodzeń i dopiero skorygowane w ten sposób zarobki netto przyjąć do obliczenia średniomiesięcznych zarobków z okresu od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r.

W przypadku regulacji płac — należy zarobek bazowy skorygować procentem wzrostu płac, wynikającym z przeliczenia zarobków danego pracownika wg dawnych i nowych zasad wynagradzania.

Przykład: Z dniem 1 lipca 1965 r. przeprowadzona została w zakładzie pracy regulacja płac polegająca m. in. na podwyższeniu płac zasadniczych z równoczesnym zaostrzeniem norm pracy i zmniejszeniem premii; łączny zarobek pracownika zwiększył się o 15%. Należy zatem łączne zarobki za miesiące od września 1964 r. do czerwca 1965 r. powiększyć dla celów obliczeniowych o 15%. Od tak powiększonych zarobków należy odliczyć podatek od wynagrodzeń (wg skali właściwej dla skorygowanego zarobku w każdym miesiącu) i sumę skorygowanych zarobków przyjąć do obliczenia zarobku bazowego (tj. skorygowane zarobki za m-c I—VI i faktyczne za VII i VIII).

III. Czynności, które zakład pracy powinien wykonywać po dniu 1 października 1965 r.

1. Począwszy od wypłaty za styczeń 1966 r., wysokość dodatku uzależniona jest od średniomiesięcz-

nych zarobków uzyskanych w poprzednim półroczu w porównaniu z zarobkiem bazowym.

W związku z tym dla obliczenia wysokości dodatku na I-sze półrocze 1966 r. zakład pracy oblicza dla każdego pracownika, który do końca 1965 r. pobierał dodatek, przeciętny zarobek netto z okresu II półrocza 1965 r. i wpisuje go do odpowiedniej rubryki na 2-jej stronie wyciągu.

Średniomiesięczny zarobek netto z II półrocza 1965 r. równa się sumie zarobków netto za m-ce VII, VIII, IX, X, XI i XII, podzielonej przez 6.

Podobne czynności zakład pracy obowiązany jest wykonać za każdy następny okres półroczny.

Tak np. dla ustalenia wysokości dodatku na II półrocze 1966 r., zakład pracy oblicza średniomiesięczny zarobek netto z I półrocza 1966 r. (suma zarobków netto za m-ce I, II, III, IV, V i VI podzielona przez 6).

2. Średniomiesięczne zarobki z każdego okresu półrocznego porównuje się zawsze z zarobkiem bazowym (a nie z zarobkiem z poprzedniego okresu) i ustala wysokość dodatku na półrocze następne.

3. W przypadku, gdy w którymkolwiek półroczu zarobek uległ zwiększeniu w stosunku do zarobku bazowego, w następnym półroczu wypłaca się dodatek zmniejszony o połowę kwoty wzrostu zarobku netto.

4. Pełny dodatek wypłaca się pracownikom (po 1 stycznia 1966 r.) tylko wówczas, gdy ich zarobki średniomiesięczne z okresu poprzedniego półrocza są równe bądź niższe od zarobku bazowego.

5. Niezależnie od obliczeń półrocznych, po upływie każdego roku — następuje dodatkowe obliczenie średniomiesięcznych zarobków osiągniętych w skali roku kalendarzowego począwszy od 1966 r.

Obliczenie to ma na celu stwierdzenie, czy średniomiesięczny wzrost zarobków z okresu rocznego nie spowodował trwałej utraty prawa do dodatku. Trwała utrata prawa do dodatku następuje w przypadku, gdy średniomiesięczny zarobek netto obliczony z okresu rocznego (1 stycznia — 31 grudnia) wzrósł w stosunku do zarobku bazowego o kwotę co najmniej dwukrotnie wyższą od kwoty pełnego dodatku.

W takim przypadku, począwszy od następnego roku zakład pracy zaprzestaje wypłaty dodatku, zaznaczając to na wyciągu przez skreślenie pozostałych nie wykorzystanych rubryk i adnotację, że począwszy od oznaczonej daty, tj. od stycznia 19... roku pracownikowi nie przysługuje dodatek. Trwała utrata dodatku następuje w tym przypadku niezależnie od wysokości zarobków osiąganych w późniejszych okresach.

O ile natomiast przy porównaniu zarobków okaże się, że nie nastąpił ich wzrost, bądź że wzrost ten nie przekracza 200% wysokości pełnego dodatku — obliczenie średniomiesięcznych zarobków z okresu rocznego nie ma wpływu na wysokość dodatku w następnym roku; w takim przypadku, podobnie jak poprzednio, dokonuje się obliczeń i porównań w okresach półrocznych zawsze biorąc za podstawę porównań pełny dodatek i zarobek bazowy.

6. Analogicznie jak przy obliczaniu zarobku bazowego, przy obliczeniach zarobków w każdym półrocznym okresie zakład pracy bierze pod uwagę jedynie zarobki uzyskane u głównego pracodawcy,

nie zbierając żadnych danych z zakładów pracy będących drugimi i dalszymi pracodawcami.

7. Dodatek przysługujący pracownikowi zaokrąglą się do 1 złotego w górę.

8. Podaje się następujące przykłady obliczeń dodatku (półrocznych i rocznego).

Założenia:

a) zarobek bazowy wynosił	2.200 zł
	(bazowy)
b) pełny dodatek wynosił	80 zł
	(pełny)

Przykład I

Obliczenie	zaro- bek zł	doda- tek zł
a) średniomiesięczny zarobek z okresu II półrocza 1965 r. wyniósł	2.100.—	
— dodatek na I półrocze 1966 r. pozostaje bez zmiany, bowiem zarobek z II półrocza 1965 r. był niższy od zarobku bazowego		80.—
b) średniomiesięczny zarobek z okresu I półrocza 1966 r. wyniósł	2.400.—	
— dodatku w II półroczu 1966 r. nie wypłaca się, ponieważ nastąpił wzrost zarobku w stosunku do zarobku bazowego o 200 zł, a zatem 50% podwyżki przekracza wysokość dodatku		—
c) średniomiesięczny zarobek z okresu II półrocza 1966 r. wyniósł	2.200.—	
— zarobek ten był równy zarobkowi bazowemu, a zatem na okres I półrocza 1967 r. dodatek wypłaca się w pełnej wysokości		80.—

Obliczenie w skali rocznej

średniomiesięczne zarobki wynosiły:

w I półroczu 1966 r. 2.400.—
w II półroczu 1966 r. 2.200.—

$$4.600.— : 2 = 2.300 \text{ zł}$$

Obliczenie powyższe wykazało, że w skali rocznej nastąpił średniomiesięczny wzrost zarobków o 100 zł, nie następuje zatem trwała utrata prawa do pobierania dodatku i w ciągu następnych okresów półrocznych w stosunku do danego pracownika należy dokonać takich samych przeliczeń i porównań, jak w ciągu poprzednich półroczy. Zawsze jako podstawę porównań przyjmuje się zarobek bazowy (2.200 zł) oraz pełny dodatek (80.— zł).

Po upływie następnego roku dokonuje się kolejnego analogicznego przeliczenia.

Przykład II

Założenia — analogiczne jak w przykładzie I tj. zarobek bazowy

2.200.—
dodatek pełny 80.—

Obliczenie

	zaro- bek zł	doda- tek zł
a) II półrocze 1965 r.	2.300.—	
dodatek na I półrocze 1966 r.		30.—
b) I półrocze 1966 r.	2.400.—	
dodatek na II półrocze 1966 r.		—
c) II półrocze 1966 r.	2.350.—	
dodatek na I półrocze 1967 r.		5.—

Obliczenie w skali rocznej

I półrocze 1966 r. 2.400.—
II półrocze 1966 r. 2.350.—

$$4.750.— : 2 = 2.375 \text{ zł}$$

Obliczenie powyższe wykazało, że w okresie rocznym nastąpił średniomiesięczny wzrost zarobków o 175 zł, a zatem o kwotę przekraczającą 2-krotnie wysokość pełnego dodatku (80 zł).

W tym przypadku następuje trwała utrata prawa do pobierania dodatku, począwszy od I półrocza 1967 r. niezależnie od poziomu zarobków osiągniętych przez pracownika w I półroczu 1967 r. i okresach następnych.

IV. Czynności, które należy wykonać w przypadku zmiany miejsca pracy przez pracownika po dniu 1 października 1965 r.

1. W przypadku gdy po dniu 1 października 1965 r. pracownik zostanie zwolniony przez zakład pracy (poza przypadkami zwolnienia w drodze dyscyplinarnej) — zakład pracy obowiązany jest na żądanie tego pracownika wydać mu poświadczony odpis wyciągu, który stanowić będzie podstawę dla ewentualnego uzyskania w nowym miejscu pracy prawa do dalszego pobierania dodatku.

Wyciąg powinien być zamknięty obliczeniem zarobków do końca okresu (miesiąca), w którym pracownik był zatrudniony. Jeśli np. został zwolniony od 1 marca — ostatnim zapisem w wyciągu powinien być średni zarobek netto za styczeń i luty.

2. Te same obowiązki posiada zakład pracy w stosunku do pracownika, który zwolnił się na własną prośbę (z wyjątkiem przypadków samowolnego, tj. bez zachowania obowiązującego okresu wypowiedzenia, porzucenia pracy).

3. Nowo przyjętemu pracownikowi zakład pracy wypłaca dodatek o ile przedstawi on odpis wyciągu poświadczony przez poprzedniego pracodawcę i podjął pracę w ciągu trzech miesięcy od ustania stosunku pracy w poprzednim miejscu pracy.

W okresie I-go półrocza (kalendarzowego) po przyjęciu do pracy w nowym miejscu pracy (u głównego pracodawcy), pracownikowi przysługuje dodatek w wysokości pobieranej za ostatni okres przed zmianą miejsca pracy. Uwidoczniony na odpisie wyciągu zarobek bazowy i pełny dodatek jest podstawą dla nowego zakładu pracy dla określenia wysokości dodatku wypłacanego przez nowy zakład pracy w następnych okresach.

Zapisy poprzedniego pracodawcy dotyczące średniomiesięcznych zarobków z poprzednich okresów stanowią również podstawę dla obliczenia średniomiesięcznego zarobku pracownika z okresu rocznego.

Przykłąd:

Pracownik został przyjęty do pracy od dnia 1 marca.

W tym przypadku dla obliczenia:

— średniomiesięcznego zarobku z I półrocza przyjmuje się: zarobek za styczeń i luty z poprzedniego miejsca pracy oraz zarobek za marzec, kwiecień, maj i czerwiec uzyskany w nowym miejscu pracy;

— średniomiesięcznego zarobku z okresu rocznego przyjmuje się: zarobki częściowo uzyskane w dawnym miejscu pracy (styczeń i luty) oraz zarobki uzyskane w pozostałych miesiącach roku w nowym miejscu pracy.

4. W przypadku przyjęcia do pracy po dniu 1 października 1965 r., na okres nie krótszy niż 3 miesiące, jedyne go żywiciela rodziny, który w dniu 1 października 1965 r. zarejestrowany był jako poszukujący pracy i przedstawi wyciąg z administracji domu, uprawniający go do pobierania dodatku, zakład pracy obowiązany jest wypłacać mu do końca półrocza kalendarzowego po zawarciu umowy o pracę, dodatek w wysokości podanej w wyciągu. Jeśli okres od chwili podjęcia pracy do końca pół-

roczna jest krótszy niż 3 miesiące, dodatek w wysokości podanej w wyciągu wypłaca się do końca następnego półrocza. W dalszych okresach wysokość dodatku uzależniona jest od wysokości uzyskiwanych zarobków, przy czym zarobkiem bazowym jest w tym przypadku zarobek osiągnięty w pierwszym półrocznym okresie pracy (w okresie nie krótszym, niż 3 miesiące).

5. W przypadku przyjęcia do pracy po dniu 1 października 1965 r. rencisty, niezależnie od tego czy podjęcie pracy spowodowało zawieszenie prawa do renty, zakład pracy pracownikowi takiemu dodatku nie wypłaca.

6. W przypadku gdy zakład pracy stwierdzi, że administracja domu wydała pracownikowi wyciąg na podstawie nieprawidłowo podanych przez pracownika w oświadczeniu danych bądź w wyniku wyraźnej pomyłki administracji domu — zakład pracy obowiązany jest zwrócić wyciąg administracji domu z odpowiednim wyjaśnieniem i prośbą o skorygowanie wyciągu.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
w z. A. Firganek

13

WYTYCZNE Nr 20

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 27 września 1965 r.

w sprawie niektórych zasad przyznawania przejściowego dodatku mieszkaniowego.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 11 października 1965 r. Nr 6, poz. 15)

Na podstawie § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133) w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej ustala się, co następuje:

1. Ilekroć w wytycznych jest mowa o

— „uchwale” — należy przez to rozumieć uchwałę Nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239),

— „dodatku” — należy przez to rozumieć przejściowy dodatek mieszkaniowy wprowadzony cytowaną wyżej uchwałą,

— „zarobku bazowym” — należy przez to rozumieć średniomiesięczny zarobek netto z okresu od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r.

2. Mają prawo do dodatku mieszkaniowego:

1) osoby zatrudnione w charakterze pomocy domowych oraz dozorców i administratorów prywatnych domów mieszkalnych w przypadku, gdy są jedynymi żywicielami rodzin, a uzyskiwane przez nie zarobki pieniężne wynoszą co najmniej 375 zł miesięcznie,

2) obywatele polscy zatrudnieni w obcych placówkach dyplomatycznych i innych jednostkach organizacyjnych mających siedzibę na terenie Polski.

Osobom, o których wyżej mowa, przysługuje przejściowy dodatek mieszkaniowy w wysokości i według zasad ustalonych w §§ 1, 3, oraz § 10 ust. 2 uchwały.

Przejściowy dodatek mieszkaniowy wypłacany jest

przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie przewidzianego w uchwale wyciągu z karty lokatorskiej oraz — w odniesieniu do osób wymienionych w pkt 2 — zaświadczenia zakładu pracy stwierdzającego okoliczność zatrudnienia osoby uprawnionej do otrzymania dodatku.

3. Stypendia stanowiące główne źródło utrzymania traktuje się — dla celów ustalenia prawa do dodatku — na równi z przychodami z pracy. Dotyczy to stypendiów przyznawanych uczniom szkół średnich i studentom szkół wyższych, jak również stypendiów naukowych ustalonych w oparciu o wynagrodzenie pracownika z okresu przed podjęciem studiów bądź o wynagrodzenie pracowników naukowych placówki przyznającej stypendium.

Prawo do dodatku przysługuje osobom pobierającym stypendia w dniu 1 października 1965 r. będącym głównymi lokatorami o ile nie zamieszkują z nimi inne osoby uprawnione do pobierania dodatku bądź ekwiwalentu do renty.

Dodatek przyznawany jest za okresy pobierania stypendium w wysokości różnicy pomiędzy nowym czynszem a dotychczas ponoszonymi opłatami za lokal mieszkalny.

4. Na równi z wypłatami z funduszków wymienionych w § 9 ust. 4 pkt 1 uchwały traktuje się wypłaty z funduszu interwencyjnego pozostającego w dyspozycji prezydium rad narodowych. Oznacza to, iż osoby będące jedynymi żywicielami rodzin, także osoby samotne, zatrudnione przy pracach opłacanych z tego funduszu — otrzymują dodatek na ogólnych zasadach określonych w uchwale.

W okresie odbywania szkolenia w ramach fundu-

szu interwencyjnego i pobierania z tego funduszu zasiłków szkoleniowych, przysługuje dodatkowe świadczenie, na zasadach określonych w §§ 2—3 zarządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 6 sierpnia 1965 r. w sprawie przyznawania dodatkowych świadczeń pieniężnych osobom zakwalifikowanym do pomocy społecznej.

5. Prawo do dodatku przysługuje również jedynym żywicielom rodzin, także osobom samotnym, podejmującym pracę po dniu 1 października 1965 r. mimo niespełnienia warunku określonego w § 3 ust. 1 pkt 2 uchwały, tj. mimo niezarejestrowania się we właściwym organie prezydium rady narodowej jako poszukujący pracy i podejmowania pracy po raz pierwszy, jeżeli:

1) potrzeba podjęcia pracy a w związku z tym zarejestrowania się powstała wskutek zdarzenia losowego (zgon, pobyt w zakładzie zamkniętym dotychczasowego jedynego żywiciela rodziny itp.) zaistniałego również po dniu 1 października 1965 r.,

2) zarejestrowanie się jedynego żywiciela rodziny jako poszukującego pracy nastąpi w ciągu 3 miesięcy od chwili zaistnienia zdarzenia losowego.

Dodatek wypłacany jest według ogólnych zasad ustalonych w uchwale, w wysokości dodatku pobieranego przez poprzednio pracującego członka rodziny.

6. W przypadku zamieszkiwania wspólnie w gospodarstwie domowym kilku osób pobierających rentę, ekwiwalent (dodatek) przysługujący na dany lokal mieszkalny dzieli się na równe części pomiędzy wszystkich członków gospodarstwa domowego uprawnionych do pobierania ekwiwalentu do renty. Zasada powyższa odnosi się, zgodnie z postanowieniami § 3 uchwały, do gospodarstw domowych, w których nie zamieszkują osoby uprawnione do dodatku mieszkaniowego w zakładzie pracy.

7. Przy ustalaniu średniomiesięcznego zarobku bazowego oraz średniomiesięcznych zarobków uzyskiwanych w okresach półrocznych, porównywanych — dla ustalenia wysokości dodatku — z zarobkiem bazowym, wyłącza się z tych okresów te miesiące, w których okres nieobecności usprawiedliwionej i nieopłaconej bądź opłaconej częściowo z funduszu płac zakładu pracy był dłuższy niż 3 dni robocze.

8. Zgodnie z przepisem § 4 ust. 5 uchwały renciście podejmującemu pracę po dniu 1 października 1965 r. nie przysługuje prawo do dodatku w miejscu pracy, niezależnie od tego czy podjęcie przez niego pracy powoduje czy nie powoduje zawieszenia prawa do renty. Renciście bowiem wypłaca ekwiwalent do renty ZUS (jeżeli renta nie uległa zawieszeniu).

9. Nie traci prawa do ekwiwalentu do renty ren-

cista podnajmujący część mieszkania sublokatorom. Zasada określona w § 5 ust. 1 uchwały, zgodnie z którą dodatek nie przysługuje osobom podnajmującym część mieszkania sublokatorom, dotyczy wyłącznie osób pracujących.

10. Przez przychody z pracy uzyskiwane u głównego pracodawcy należy rozumieć przychody z wszystkich funduszy wyszczególnionych w § 9 ust. 4 pkt 1 uchwały, choćby dla celów podatku od wynagrodzeń potraktowane zostały jako uzyskane od różnych pracodawców, tj. podlegały odrębnemu opodatkowaniu.

11. Jeżeli w rozliczeniu bazowym pracownik uzyskał awans oraz jego wynagrodzenie objęte było regulacją płac, korekta zarobku bazowego powinna uwzględniać zmianę zarobków z obu tytułów.

12. Nabycia, w okresie stanowiącym podstawę ustalenia bazy, uprawnień do dodatkowego składnika płacy (deputatu, dodatku za wysługę lat) nie traktuje się jako awansu lub regulacji płac, chyba że dodatkowe składniki płacy (dodatek funkcyjny, dodatek za kierowanie brygadą itp.) wynika z awansu, tj. objęcia przez pracownika stanowiska pracy o rozszerzonym zakresie obowiązków.

13. Dodatek w pełnej wysokości (§ 1 ust. 2 uchwały) wypłaca się do końca roku 1965.

Wypłata tego dodatku nie jest uwarunkowana wcześniejszym ustaleniem zarobku bazowego.

Obliczenie zarobku bazowego jest niezbędne dla ustalenia prawa do dodatku na okres I półrocza 1966 r., dlatego też czynności te powinny być wykonane w okresie do końca 1965 r.

14. Jeżeli okres pracy stanowiący podstawę do obliczenia zarobku bazowego (1 września 1964 — 31 sierpnia 1965 r.) jest krótszy niż 3 miesiące, za podstawę przyjmuje się dodatkowo okres pracy do końca roku 1965, z tym, że łączny okres możliwy do przyjęcia dla ustalenia zarobku bazowego nie może być krótszy niż trzy miesiące.

Jeżeli łączny okres pracy możliwy do przyjęcia dla ustalenia zarobku bazowego okaże się krótszy niż trzy miesiące, należy przyjąć za podstawę również okres następnego półrocza.

Zasady ustalania okresu stanowiącego podstawę obliczania zarobku bazowego pracowników podejmujących pracę po dniu 1 października 1965 r. podane są w cz. IV ust. 4 wytycznych Nr 17 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 5 sierpnia 1965 r. w sprawie szczegółowego sposobu i terminów oraz trybu obiegu dokumentacji związanej z przyznawaniem przejściowego dodatku mieszkaniowego (Dz. Urz. KPiP Nr 5, poz. 14).

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A Burski*

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”; Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictwa „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Prenumeraty przyjmowane są do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę na zagranicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-08; konto PKO Nr 1-6-100024;

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Nowowiejska 15/17, konto PKO Nr 114-66-700044 VII O/M Warszawa.